

DEVİRİMCİ GENÇLİK

MÜCADELE

Gazetesi ile destek
ve dayanışma
kampanyası sürüyor

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi, Yıl: 5, Özel Sayı: 38, 20.000 TL (KDV dahil)

Bizi susturamazsınız

Biz

İstanbul polisi pervasızca saldırılarına bir
yenisini ekledi.

24 Kasım günü saat 11.00'de dergimiz
Devrimci Gençlik, Mücadele, İşçi Hareketi ve
Yoksul Halkın Gücü gazeteleri merkez büroları
basıldı.

Tam bir keyfiyet içinde hareket eden polis,
büro merkezlerini talan ederek gazete ve dergi
merkezlerine ait yayın, arşiv, materyallere el
koydu.

Bununla da yetinmeyerek büro

merkezlerinde bulunan onlarca kişiyi gözaltına
alarak, işkence merkezi Emniyet Müdürlüğü'ne
götürdü.

Halkımıza yapılan zulmü az bularak yüz
binlerce işçiyi sokağa bırakacak özelleştirme
yasasını çıkaran, işkence, katliam politikasını
katmerleştirecek yeni terör yasasını da
çıkarmaya çalışan siyasi iktidarın bu saldırıları
bizi susturamayacaktır.

Üzerimizdeki bu saldırıları da boşa
çıkarcacağız.

halklarımızın

Mücadele, İşçi Hareketi, Yoksul Halkın Gücü gazeteleri ve Devrimci Gençlik dergisine polis baskını

SUSMAYACAĞIZ, YILMAYACAĞIZ!

24 Kasım günü dergimizin ve Mücadele, İşçi Hareketi ve Yoksul Halkın Gücü gazetelerinin merkez büroları basılarak talan edildi. Büroda bulunan tüm çalışanlar ve okurlar gözaltına alındı.

Baskın sırasında bürolarda bulunan dergiler, kitaplar, yazılar ve fotoğraflara el konuldu. Amaçladıkları sesimizi boğmak, halka ulaşmamızı engellemekti.

Çünkü biz, onların gizledikleri yalanlarını açığa çıkarıyor, gerçek yüzlerini ortaya koyuyorduk.

Çünkü biz, önderliğimizden, örgütlülüğümüzden, emekçi halklarımızdan ve haklılığımızdan aldığımız güçle doğrunun ve güzelliklerin sesiydik.

Bu baskınlarla bizi yıldıracaklarını, sesimizi boğacaklarını zannettiler. Oysa

elinize ulaşan bu dergi, onların yanlışlıklarının en somut kanıtıdır.

Çünkü tüm çalışanlarımız gözaltına da alınsa, bürolarımız talan da edilse, yazı ve haber materyallerimize el de konulsa, kalemlerimiz yazmaya devam edecek.

Çünkü bizler onların dediği gibi "üç-beş kişi" değiliz. Bizim önderliğe ve örgütlülüğe dayalı gücümüz onların saldırılarını boşa çıkarmaya devam edecek.

YAYINLARIMIZ TÜM ENGELLEMELERE RAĞMEN OKURLARIMIZDA HER KOŞUL ALTINDA ULAŞACAKTIR!

MÜCADELENİN SESİ SUSMAYACAK!

İÇİNDEKİLER

- Asıl seçimi halt yapacak 3
- Bizi susturamazsınız
Biz halklarımızın sesiyiz..... 4-5
- Milliyetçiliğin açmazları,
sınıfsal bakışla aşılacak 6
- Savaşın acımasızlığını kavramalıyız 7
- Kitle Örgütlenmesinin araç ve yöntemleri,
ajitasyon ve propaganda çalışmalarımız
sürekli kendini yenilemelidir 8-10
- Zonguldak ayaktaydı 11
- Demiryolu ve PTT emekçileri
hizmeti durdurdu 12
- İş güvencesi yok, işçi kıyımı var...
Diri diri gömüldüler...
Ak Gübre işçileri grevde 13
- Emperyalizmin Bosna oyunu...
Küçük generaller Arafat'a karşı 14
- Şehitlerimize devrim sözümüz var 15

Mücadele gazetesinin yeni bir atılım için başlattığı bağış kampanyasına bütün gücümüzle destek verelim

- Oligarşi Bildiği Hangi Yöntemi Denerse Denesin, Mücadele Gazetesinin Atılımını Engellemeyecektir
- Okurlarımız Mücadele Gazetesinin Kampanyasını Destekleyerek Bu Sesin Hepimizin Sesi Olduğunu Ortaya Koyuyor
- Yurtiçinde ve Yurtdışında Kampanyaya Ne Kadar Aktif Katılır, Elimizi Ne Kadar Çabuk Tutarsak, Yayıncılıktaki Atılımımız da O Kadar Çabuk ve Güçlü Olur

BAĞIŞ KAMPANYASINA SEN DE KATILMALISIN! İSTEDİĞİNDE YAPACAK ÇOK ŞEYİN VAR!

MÜCADELE GAZETESİNİ SAHİPLENMEK ŞİMDİ BAĞIŞ KAMPANYASINA DAHA GÜÇLÜ KATILMAKTIR!

BAŞTA KENDİMİZ KATILMALI, SONRA DA ÇEVREMİZDEKİ BÜTÜN DUYARLI İNSANLARI KAMPANYAYA KATMALIYIZ!

Mücadele gazetesinin yeni hesap numarası:
Bülent Bağcı adına.Türkiye İş Bankası İstanbul Çağaloğlu
Şubesi 1095-300-430944

GÜNDEM

Düzenin tahtası artık çivi tutmuyor. Öyle ki büyük bir istihlal ve umutla sahneledikleri seçim oyununu bile oynamayacak hale geldiler. Gerçek iktidardakiler, gerekse mahalleletkiler halk nezdinde hiçbir inandırıcılığı kalmıyorsa, şaşalı yalan ve düzenbazlıklarla dolı oyunlarını kendileri çalıp kendileri oynuyorlar. Düne kadar bir ölçide izleyicisi olan üçkağıtlıların, alılsızlıklarının, riyakarlığının sergiledikleri bu kampanya artık seyircisiz devam ediyor.

Dün bir sabirine aleni küfürler savuran düzen partileri, bugün seçim kumpasları peşinde koşuyor. Meclisin koridorları, bakan, başbakan odaları ve hatta Ankara'nın içkembecileri araçtağ saray entrikalarını aratmayacak dalaverelerle, koltuk kavgaları na tank oluyor. ANAP yeteri öy sayısını bulabilmek için Amerika'daki milletvekillerini dahi hastaneden çıkarıp getirmeye çalışıyor.

Kendi amansızlarını hükümlerini dahi yorumlamayacak birli acizleşen politikacılarıyla düzen, tıkanıklığı ve çaresizliğini aşabilmekte şaşkınlığına, güçsüzmüşlüğüne. Bu yüzden seçin oyununu da ellerine, yüzlerine baladılar.

Tüm çözümlüzlüklerin, açmazların curesi olarak görüldüğü yüze, ise daha fazla katılmış, baskı ve sömürdür. "Sahnelenen" oyunun perdesi yine zam, zulüm, infazlarla dolu repliklerle açılıyor. Yeni de-

Asıl seçimi halk yapacak

korlar, yeni oyuncular, yeni senaryo ve vaatler de para etmiyor...

Bir taraftan da ülkemiz topraklarında emekçiler, "Madencinin feneri sönmeyecek" diyen on binler, yağmura, çamura aldırılmaksızın alanları dolduruyor. Örgencilik, namuslu bilim adamları, aydın olmanın onuruna sahip çıkıyor. Emekçiler meydanlarda; ulaşım duruyor, haberleşme, PTT felç oluyor... Öğretmenler, sağlık emekçileri halkın meydanlarda aranmayan hazırlıklarıyla yüz veriyor.

Baskıyı, sömürüyü, zulümü on cıplak halise yavuş halk, bu tiksindirici oyundan bıkması durumunda. Kendi geleceğinin peşinde, emeğinin, haklarının kavgasını yitiriyor.

Oligarşi ve düzenin usak politikacıları bir yandan kendi çirkat çatışmalarını, koltuk kavgalarını sürdürürken, diğer yandan emekçi halka ekonomik cepheden saldırılarını daha da pervasızlaşıyor. KiT'leri emperyalizme ve işbirlikli tekelere peşke çekmekte ifadesini bulan Özeleştirme Yasa Tasarısı'nı yıldırmı hıyızla Meclis'in yansını bile toparlanamazlıklarla otumlarında "ayaküstü" oyla tarak yasaştırıyor Çiller, yüz binlerce emekçiye, daha fazla yoksulluk, işsizlik getirecek olan bu ihanetini utanmazca, halkın karşısına yevip içtiği, pasta ve kokteyllerle kutlaya biliyor. Demokratikleşme "kahramanı" Mümtaz Soysal

ise Avrupa Parlamentosu toplantılarında "Ülkemizdeki İnsan hakları sorunu mi ben bile savunamıyorum" diyerek döktükleri timsah gözyaşlarının ardından, afiyetle "özeleştirme pastası"nın tadına bakmakta bir sakınca görmüyor.

Modern saray soytarıları pasta partileriyle eğlenirken, emekçi halkın gündemi yine işsizlik, yoksulluk, katliam...

Ve bu soyğun, yağma, talan düzenine karşı bugün Zonguldak, Karabük ayakta. Emekçiler seslerini yükseltiyor. "Bugün ilke Zonguldak'tır. Karabük'tür" diyorlar. Emeğin kavgasının verildiği, direniş sloganlarının yankılandığı her vatan parçasının devrime ve sosyalizme olan bir kanal işlevi görmebinisi için devrimcilerin üzerine düşen görev bu süreçte daha da büyük önem kazanıyor.

Karabük'ten Zonguldak'tan, Ereğli'den yükselen ses, tüm ülkeyi saracaktı. Karabük'ler, Zonguldak'lar çoğalsın!.. Ülkenin dört bir yanında yükselen kavgı sloganları, meydanları dolduran on binlerin sesi "ürürlan halksızıktı, zulümde, adalsetsizlik, sömürde her an Kalkın yandaşında olan gerillan" taraka sesleriyle birleşecek. İşte o gün asıl seçimi halkın kendisi yapıp sonuçlandırıcaktır.

Bu seçim halkın kendi iktidarı devrimi halk iktidarı olacaktır.

Bizden düşmanlarımızı sevmemizi istiyorlar

Biraz özne gözlerimi bağlayıp, ellerimi ayaklarına bastılar. Sol aygıdadı karşı karşıya çıkarak, serce parmağın bir şey bağladılar. Canım çok yandı. Önce parmağım koptuğunu hissettim, sonra da belden aşagım tutmuyormuş gibi oldu. İki de bir başıma vuruyorlardı. Elektrik verirken hiç bilmeyecimşim sandım. Bu üç gün devam etti. Ben başıma odada bu banları ağzımı kapatıp, gülmeye başladım. Bana "Sevdiğin kadın artırsın! arın! say lan" diyorlardı. Her güldürdüler bana."

Yükandaki anlatımlar on üç yaşındaki bir çocuğa ait. Hem de çalıştığı işyerindeki bir hiszırlık olayı nedeniyle gözaltına alınıp, götürüldüğü karakolda üç gün boyunca elektrik verilerek işkence yapılan bir çocuğa ait.

Adi ne mi? Daha önceki akşamın M.C.A. gibi onun adını da A.S. diye yazdılar. Sanki kendi utamlarını da örtmek ister gibi onun resimlerini de gözleri bantlı bastılar. 13 yaşındaki A.S. ye üç gün boyunca işkence yaparlar onun resmini basmayacak, ismini yazamayacak kadar "insancıl" dılar.

Kuduguçunu bu olay kendi deyimiyle ne bir bir "istisna" ne de "münferit bir olay" dır. 13 yaşındaki A.S.'nin yaşadıkları baskı ve zulümde örlülen ülke gerekçelendirilmesinde sadece küçük bir parçasıdır. Ama bu düzenin çürümüşlüğü ve bu çürümüşlüğü için ara yerinde umudu muştayları önemi bir parçası.

Bu ülkede estirilen zulüm, vahşetin ve çürümüşlüğü barometresidir.

Bekli ş bu yazıyı okurken, daha kaç kişi 13 yaşındaki A.S. gibi evinden, işyerinden, sokaktan alınıp, işkenceli sorgulara götürülecek, daha kaç kişi elektrikli falcakların, Filistin askısının acısını liklelerinde hissedecek.

Bekli ş bu yazıyı okurken, daha kaç

Bugün bu zulüm düzenini ve onun temsilcilerini seçim denen oyuna allayıp, pullayıp tekrar bize sevdirmeye çalışıyorlar. Üzerindeki yıpranan maskeleri değiştirip, bu sömürü düzeninin devamını sağlayacak yeni maskeler, yeni oyuncular arıyorlar.

kişi sabahın köründe kekingen adamları işine gidenler veya alacakarlık çökerken tedirgin hiç adamları evine dönerken fali belli cinayetlere, satırlı saldırılara razı olacak. Kimbilir daha kaç kişi sırıtında bir döl kurşunla boş arsılara atılacak.

Bekli ş bu yazıyı okurken daha kaç kişi, kaç ana, kaç eş, kaç kardeş alınıp götürülen evladının, eşinin, kardeşinin bir daha geri dönüp dönmeyeceğini bilememenin karabasanını yaşayacak? Kimbilir daha kaç kişi topağrından sürülecek, kaybedilecek, katledilecek, kaç kurtulabilirse zindanlara hapsedilecek.

Hangi istatistik, hangi matematik çökersen tedirgin hiç adamları evine dönerken fali belli cinayetlere, satırlı saldırılara razı olacak. Kimbilir daha kaç kişi sırıtında bir döl kurşunla boş arsılara atılacak.

A.S.'nin yaşadıkları diğer bir yanıyla umudun muştusudur.

Çünkü, eğer bir ülkede 13 yaşındaki Çocuklar zulme karşı direnmek zorunda kalyorsa o ülkede zulümün sonu yakın demektir.

Ve onlar koşacak, oynayacak, öğrenecek, paylaşacak ve müzik müzik gilecek kadar çocuk, emek parası için çalışacak, alnı terini atacak, halka işkence görece, katledilecek kadar büyüktür.

Ve bu türdün, zulümün sahipleri, tem-

silicileri öyle gün yüzü görmemiş kanarlık dehlizlerde yaşamıyor, başka dünyalarda gelip, son kararlarıyla gömülüyorlar, başka dünyalara gittiyorlar. Öyle çok uzak değil. Başını kaldırduğumuz da görecekiniz onları.

Bu türden sahipleri her gün medya aracılığıyla evinize, odanıza giren yağı göbekleri, kalın enseleri ile bu ülkenin egemenleridir.

Bu türden temsilcileri mahallelerimizde karakollarda, o kocaman kocaman binarlar, fabrikalarda, kırsalarda, yurdudümmüz sokaklarında... Hatta 13 yaşındaki A.S.'nin çalıştığı o küçük konfeksiyon atölyesinde... Hiç de uzamışta değil.

Bugün bu zulüm düzenini ve onun temsilcilerini seçim denen oyuna allayıp, pullayıp tekrar bize sevdirmeye çalışıyorlar. Üzerindeki yıpranan maskeleri değiştirip, bu sömürü düzeninin devamını sağlayacak yeni maskeler, yeni oyuncular arıyorlar. O bir türlü sahneye koyup, koyamamca anlaşılmadıkları seçim oyununu sahneye koyduklarında çok yönü propagandalıya kendilerine öy isteyecekler. Kendilerini sevimli göstermek için hayatlardına belki de geç adamları kıl kıl varışlarında heceğün mahallelerine, yoksul gecekodu halkının gözüğü kahvelere gidecekler.

Ama hiçbir zaman Bağdat Cadaddesinde ki, Modat'daki, Bebekteki cafelere gitmeyi aklından uçurandan bile geçirmeyecekler. Gittmeyi düşündüler bile kendilerini dileycekler, kendileri adamları sayacak tek bir allan kulu bulamayacaklar. Çünkü ortaya gittiklerinde yoksul gecekodu kahvelerinde yüksek perdenet apt tutamaz, vaatlerde bulunamaz. İnanın bunı yaptıklarıdan "Düzen ta kendisi biziz, kimin malını kime vaat ediyorsun" cevabını alacaklarını hiç kuşku duz olmasın.

Bu yüzden karargahlarında gecekodu mahallelerine kuracak, çarşıya, pazara,

kahvelere çıkıp, ellerini sıkacak, sorunları soracak, onlardan biri olduklarını dilerine dolayarak öy isteyecekler.

Yani sizden düşmanlarımızı sevmemizi isteyecekler.

Bu ne demektir, biliyor musunuz?

Bu 13 yaşındaki A.S. ye işkence yapanları sevmemizi istemektir.

Bu her gün canımızı dişimize takarak çalıştığımız işyerinde emeğimizi gaza edenleri, bununla yetinmeyecek sögağa atılanı, bu her hak arayışımızda başımdan coplarını çekti emeyenleri, bu bizi göcekod kızırmızın bedellerinin satıldığı Marukyan cumhuriyetinde yaşamaya mahkum edenleri sevmemizi istemektir.

Oysa sevgi eşit insanlar arasında kurulabilen bir ilişkidir. Efendi ile usak, patronla işçi, zengin ile yoksul arasında sevgi olabilir mi? Sevginin olduğu yerde eşitsizlik, sömürdün ve zulümün hüküm sürer mi?

Bu sevgi değildir.

Bu efendinin usaga, patronun işçiyne, zenginlin yoksula acemidir.

Tüm bunların tek nedeni var. Emekçi halka nefreti, sınıf kinini unutturmak istiyorlar.

Dün ve bugün yaşadığımız acıların bilincinde bir yer edinip, uzlaşmaz bir kine dönüşmeden bularışap, güç gitmesini istiyorlar. 13 yaşında A.S.'nin ayak parmağına verilen elektrikli acısını bilincinde köktüp, inceden incene işlenmesini istemiyorlar.

Ama biz, öfke ve kinimizi sömürü düzenine karşı verdiğimiz savaşla ete-kemiğe dönüştürmek zorundayız.

Ama öyle yarma kalın diye değil.

Öyle acıları aklımadığımızı, bugün yaktığımız ağıtları, yaktığımız güç oldukları yan meydanları, sokakları dolduran mücadele sloganlarına dönüştüğünü, öfkenizin ve kininizin hisminden kurtulmayacağınızı görünsür diye.

Bizi susturamazsınız Biz halklarız

**Korkuyorlardı...
Kavganın, umudun
sesi olmamızdan
korkuyorlardı...
Saldırıları;
gerçekleri her
zamanki gür
sesimizle
haykırmamızdandı,
ama nafiye.
Sesimizi
kısamayacaklar.
Ödün vermeden;
gözünü vermedin;
haklılığın ve halkın
umudunun sesi
olabilmek için,
haklının ve halkın
tarafında saf
tutabilmek için en
göz bedelleri bile
göze aldık. Bedel
ödemekten
kaçınmadık. Çünkü
umudun yanında
saf tutmak bir
misyon, bir
gelenektir ve bizler,
devrimci basın
emekçileri olarak,
bu misyon ve
gelenegi kendimize
rehber edindik.**

İstanbul polisi 24 Kasım günü yine pervasızca saldırı. Saat 11.00'de dergimiz Devrimci Gençlik Merkez Bürosu, Mücadele, İşçi Hareketi ve Yoksul Halkın Gücü gazetelerinin Merkez Büroları polis tarafından basıldı. Gazete ve dergi bürolarını iki saat boyunca tam bir keşifli içinde "arama" adı altında talaş eden polis, bürolarda bulunan çeşitli dergiler, gazeteler, kitaplar ile yayınlara ilişkin yazı, belge ve fotoğraflara el koydu. Bununla da yetinmeyerek, bürolarda bulunan herkesi gözaltına alıp zorla arabalara doldurarak Gayrettepe'deki işkence merkezine götürdü. Çevredeki halk tarafından inciden çıkarılanların yüzlerini kapatılmaya çalışıldı ve üç-dört kişi tarafından sürüklenerek bekletilen araçlara konuldukları ifade edildi.

Arama başladıktan hemen sonra haber alan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Zeynep Fırat Mücadele gazetesinin merkez bürosuna gitti. Merdivende polis tarafından karşılanan Fırat, polisin saldırganca tavırları karşılaştı. Bürolarına basıp, kendilerini gözaltına alacaklarına dair tehditler savurdu. Polis ayrıca baskın sırasında, işerde bulunan gazete çalışanlarını da sürekli "Sizi kurşuna dizeceğiz," "Kanımnızı içeceğiz" diyerek ölüme tetikledi. Baskın sırasında dayanışma amacıyla Mücadele gazetesine gelen Ay. Hasan Girit ise gazetesinin avukatı olmadıkça gerekçesiyle polis tarafından içeri alınmadı.

Başlan bürolarda Mücadele gazetesinden 8 kişiyi gözaltına alarak, İşçi Hareketi gazetesinden 2 kişisini isimli öğrencilerle, Yoksul Halkın Gücü gazetesinden alınanların sayısını cevreklerlik tarafından, 15-20 arası olduğu belirtilirken, dergimizden de 10 civarında gözaltına alınan kişi var.

Polis büroları bastığı sırada telefonları da keserek gözaltına alınanların isimlerini gizlemeye çalıştı. Emniyet Müdürlüğü'ne yapılan başvurularda da hiçbir açıklama yapmayan polis, gözaltına aldığı insanlar için de dergimiz baskıya hazırlanırken halen gözaltı süresi almamıştı.

25 Kasım günü ise gözaltına alınanlardan 9 kişi serbest bırakıldı. Serbest bırakılanlar, gözaltına alındıkları andan itibaren işkence görmeye başladıklarını, halen gözaltında olanların yoğun işkence gördüklerini ve ölüme tehdit edildiklerini belirttiler. Mücadele gazetesi çalışanları baskını şöyle anlattılar: "20 civarında polis aniden büromuza girerek herkesi 'Arama var, kimse yerinden kıpırdamasa' sözleriyle bağırması başladı. Arama zincirini sürdürdüğümüzde, gazetemizin hancinde Dev-

rimci Gençlik, Halkın Gücü, İşçi Hareketi gazetelerinin de adlarını görünce, onların da basıldığını anladık. Baskından on dakika bile geçmemişti ki, büromuzun telefonları çalmaya başladı. Arayan herkes baskını kınadığını ve bizim yanımızda olduklarını söylüyordu. Polis bu dayanışmadan rahatsız olarak telefonları keşti. Arama adı altında büromuza talaş etmeye başladılar. Şubeye götürüldüğümüzde bade arkadaşlarımızı hemen işkenceye aldılar. Serbest bırakıldığımızda onlar hala işkence altındaydı."

Büromuza basın polisi tüm yazı, haber, fotoğraf ve çeşitli belgelere el koyduğundan, bu özel sayımızı 16 sayfa çıkarmak zorunda kaldık. Ama tüm engellemelere rağmen, her koşul altında halkımızı ulaşacağımızı bir kez daha gösterdik.

Baskına tepkiler: "Devrimci basın emekçilerinin yanındayız"

Polisin dergi ve gazete bürolarına yaptığı saldırı çeşitli kesimler tarafından protesto edildi.

Polis Mücadele gazetesi bürosundayken, merkezi Alanya'da bulunan Özgür Halkın Komitesi Mücadele gazetesini arayarak baskından haberdar olduklarını ve Türkiye'de yaşanan bu anti-demokratik uygulamaya ilgili uluslararası kuruluşları bilgilendireceğini bildirdi.

Atina'dan arayan Mücadele okurları ise, çeşitli kuruluşlara protesto faksları gönderdiklerini belirttiler.

Halklar ve Özgürleştiren Platformu yaptığı açıklamada "Gabalın boşunadır, çünkü sosyalist basın onurludur ve gerçekleri açıklamaktan hiçbir koşulda vazgeçmez. Halkların ve devrimcilerin mücadeleleri yaratılan değerlerdir onları engellenemez. Halklar ve dergilerimiz çıkmaya devam edecek. Saldırılan ve baskılan şiddetle kırıyor, gözaltına alınan basın emekçilerinin ve okurların derhal serbest bırakılmalarını istiyoruz," dedi.

Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan DHK-C tutuksuları da bir açıklamaya yaparak, baskın protesto ettiler ve tüm devrimci-demokrat-yurtsever kamuyu bu konuda duyuru olma ve tavır almaya çağıldılar. Tutsaklar protestolarını "Emekçi halkımızın onurlu mücadelesinin sesi olan, doğruları ve güzelliklere saygılarına yer veren ve halkımızın

mücadelesinin içinde olan devrimci basın emekçileri gözaltılara, işkencelere yitirilimaya çalışılıyor. Halkların, emeklerin, onurların yana olanların mücadelesi durdurulamaz." sözleriyle ifade ettiler. Ayrıca baskın protesto etmek için 25 Kasım tarihinde akşam sayımını veremeyceklerini açıkladılar.

Sağmalcılar Cezaevi DHK-C tutuksuları ayrıca bir çağrı yaparak, "Tüm devrimci demokrat ve yurtseverleri Mücadele gazetesine dayanışma ve destek olmaya çağırıyoruz" dediler. Yapılan açıklamada, "Mücadele gazetesinin hiçbir güç susturamaz. Çünkü Mücadele gazetesi yalnız bürolardan ibaret değildir. Onu oluşturan güç ve inanç halklarımızın bağında kök salmıştır. Mücadele gazetesi direnen geçekundulunun sesi, halkın arayan işçinin ve mamurun sloganı, demokratik üniversite kavgası veren öğrenci gençliğin, ve tüm emekçilerin haykırışıdır. Mücadeletinin dalga dalga yayılan onurlu sesi kurtuluşu onları. Ama korkunun ecele faydası yok," denildi.

Halklar ve Özgürleştiren Bülteni de devrimci basına yönelik bu saldırılan protesto ettikleri belirlere, gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedi.

Çağdaş Gazeteciler Derneği tarafından da baskını protesto eden bir açıklama yapıldı.

niz mızın sesiyiz

Rehber edindiğimiz misyon ve geleneğin köklerinde kanla yazılan onurlu bir tarih var.

Önderliğimizden ve örgütlülüğümüzden aldığımız güçle, kanla yazılan bu tarihi anlatıyoruz sayfalarımızda.

Onlar ne kadar uğraşırlarsa uğraşırlarsa, bizi boğmaya, yok etmeye güçleri yetmeyecek. Bizim gücümüz

önderliğimizden, örgütlülüğümüzden, halkımızdan, haklılığımızdan ve partimizden aldığımız güçtür. Bu gücü yenmeye güçleri yetmeyecek.

Çünkü tarih gerçeği ve geleceği temsil edenleri yazmaya devam edecek. BİZ KAZANACAĞIZ!

Mücadelelerin onurlu sesini susturamazlar

24 Kasım tarihinde işkenceci katillerden oluşan giruh bir kez daha Mücadele, İşçi Hareketi ve Yoksul Halkın Gücü gazeteleri ile derginizi bastı. Arama izni olmaksızın içeriye almayacaklarına bildiklerinden, bu sefer kontrgürlü hukukunun uygulayıcısı DGM'nin arama izniyle geldiler. Gerecekleri her zamanki gibi düzmeydi. Asıl olarak da mücadeleden ve kavganın yanında saf tutmamıza tahammül edemiyorlardı. Arama adı altında büroları talan edip, gazete ve derginiz çalışanlarını da yasadışı bir şekilde yarımlara alarak inlerine, duvarları ve koridorları direnen devrimcileri kanlarıyla ve sloganlarıyla bezemizi karalıklarla dehlizlerine çektiler.

Korkuyorlardı... Kavganın, umudun sesi olmanızıdan korkuyorlardı. Aciz içindeki saldırılan; gerçekleri her zamanki gürsesimizle haykırımızdandı. Ama nafile... Sesimizi ksanmayacaklar... Yoksul emekçi evlerine, yakıp yıkılan Kürt köylerine umut, işçilerin, memurların, gençliğin ve tüm emekçi halkın eline güc ve kararlılığı taşımaya; grevlerde, boykotlarda, iş birakmalarda ve serhdanlarda onların yamışlarında, seslerini ve sokularını paylaşmaya devam edeceğiz.

İlk değildi baskı ve saldırılar. Çok çeşitli biçimlerde defalarca karşılaşılmış, nasibimizi almıştık terörden. Toplatmalarla, para ve hapis cezalarıyla, işkenceci sorgularla indirilme, volumuzdan alınmıyla karşıldık. Ama, yılmadan, yorulmadan Önmütze çıkan tüm engel ve barikatları birer birer aşp ulaştık halklarımızın bulucine ve yitirene.

Ödün vermedik; haklılığın ve halkın umudunun sesi olabilmek, hakimin ve halkın tarafında saf tutmak ağır bedelleri göze alabilmeyi gerektiriyordu. Bedel ödemekten kaçınmadık. Günlere en insanlıksız işkencelere maruz kaldı birçok çalışmamız ve okurumuz. Umud olmaksızın, umudun yanında saf tutmak bir misyon ve gelenektir. Ve biz, bu misyon ve geleceği kendimize rehber edindik. Rehber edindiğimiz misyon ve geleneğin köklerinde kanla yazılan onurlu tarih vardı. Kanla yazılan tarihi anlatıyoruz sayfalarımızda.

Sayfalarımızın konusu; gün geldi Kızıldere'de "Dönmeye değil, Ölmeye Geldik" diyen haykırışlar, gün geldi ölüm oruçlarında, Mahire direnen Öltim Orucu direnişçilerinin kararlılıklarını ve davaya bağlılıklarını oldu.

Sesimizin çığlıp olup umudun dönüşmesine tahammül gösteremeyen zulmün efendileri, çığlımızı boğmak, umudumuzu yok etmek için azıcıkta saldırıyorlardı. Bizi yok edeceklerini sanıyorlardı. Biz gazete sayfalarından, dört duvarla çevrili bürolardan ibaret görüyorlardı. Ama yanılıyorlar.

Sayfalarımızdan direnenlerin, savasınların, onuru ve geleceği temsil edenlerin yanında, katiller, asalaklar, tefeciler, holding

Mücadele gazetesi baskınından: Masaları

karşıttırdılar, faksıları, dergileri yerlerde çiğnediler. Resimlere, yazılara, belge ve dokümanlara el koydular. Fotoğrafları yırttılar. Zennettiller ki, bu görünüm böyle kalacak. Oysa, ertesi gün dergi ve gazete büroları yeni sayılarının hazırlıklarına başlamışlardı bile...

patronları, hırsızları da vardı... Sömürü, yağma, katliam, talan da, zenginlerin galemiyle işlevi sevmiyorlar. Düşmanlar gerçeklerin yazılmasını, konuşulmasını istemezler. Bu onların dışıleri bozuyor, rahatsızları kaçırıyor. Dikensiz gül bahçesinde istedikleri, işte bu yüzden sesimizi boğmaya, bizi yok etmeye çalışıyorlardı.

İstiyorlar ki, sorunlarına sahip çıkmayın, kendileri için düşünün çarklarına omak sokmayın, kaderlerine boyun eğen bir sürü olsun halklarımız. İstiyorlar ki, sürgüt devam etsin saltanatları. İstiyorlar ki, zülden zorbalığa ses çıkmayın, emirle hareket eden robotlar halinde gelsin halklarımız.

Yaratmak istedikleri çirütmüş bedneler ve kokuşmuş ytreklerdir. Korkunur ve kararlılığın hakim olduğu, onurun, namusun, sevginin, vatanın ayakları altında çiğnediği ve satıldığı, asaklığın, hırsızlığın, yağma ve talanın erdem sayıldığı, genç kızlarımızın, kadınlarımızın "Manukyan"ların eliyle pazarlandığı, dalakvuklunun, uşaklığın geçer akçe olduğu bir düzendir.

Evet, bızler onların tüm pusulalarını ve iğneciliklerini açpı çıkararak desifre etmiştik. Bununla da yetinmeyerek sayfalarımızı halkın geleneklerine, değerlerine açarak, onların suratına güzele, geleceği çarpmıştık. Böyle bir halkın, böyle bir düzenden yarılması, geleceğimizin karartılması, umudun yok edilmesiyle eşanlamıdır. Umudu yok edilen bir halk köleleştirilmiştir demektir. Biz sayfalarımızda ulusal onuru, ulusal kimliği sürkeki anlatarak, geleneklerimizden aldığımız güce de halklarımızın köleleştirilmesine izin veremeyceğiz.

Buğün bize saldırıların nede, dizginis sömürüye ve yağmaya karşı çıkarak halklarımızın sahip olduğu değerleri kendi sesimizle bütünlüğümüzden, onların sömürüye ve zulme karşı yitüttükleri mücadelede yamışlarında olmanızıdan kaynaklanıyor. Buğüne kadar nesi ki fedakarlıkta, tüm zorluk ve engelleri göğüs gerip dire çıkmeyişsek, bundan sonra da her türlü bedeli göze alarak tüm saldırıları boşa çıkaracağız. Diz çökmeyeceğiz.

Bizim sayfalarımızda halkı, halkın emneğini, göz nurunu, di rengenliğini görüyorlar. Sayfalarımızda mücadeleyi, kavgağı gö rüyorlar. Halklarımızın kurtuluşu dağden kararlı ad unları dünya lıkanı yiyor, rüyalarına atıyor.

Çığlık olmaya, devam edecek.

Çünkü, tarih haklıdan yana.

Biz haklıyız, halk bizden yana.

Susmayacağız, yılmayacağız!

Tarih gerçeği ve geleceği temsil edenleri

kazanmaya devam edecek.

BİZ KAZANACAĞIZ.

Milliyetçiliğin açmazları sınıfsal bakış açısı olacak

Bugün Kürdistan'daki silahlı mücadele ve milliyet temelde de gelişmiş olsa Kürt ulusal hareketi ciddi bir devrimci potansiyele sahiptir. Ulusal, kimlikli insan edile, baskı gören ve sömürülen Kürt halkı, oilarğın bir politikasına karşı on yıldır sürdüğü silahlı direniş ile eski statükoları sarsmış, inkarçı politikayı iflas ettirmiş, düzeni ciddi bir siyasi ve ekonomik krize yüz yüze bırakmıştır. Kürt halkının direneme dinamiği, Türkiye devrimini de etkileyen bir güçte sahip olmuştur, halkımızın devrimci halk itikadına doğru yürüyüşünde önemli bir avantaj yaratmıştır.

Ancak yaşanan bir süreçten diğer bir özelliği de, mücadele içinde var olan bir takım yanlışlıkların giderilmesi durumunda, söz konusu avantajın bir süre sonra dezavantaja dönüşmesinin kaçınılmaz olacağıdır.

Sözünü ettiğimiz yanlışlıklar Kürt ulusal hareketinin sürecin başından itibaren milliyetçi temelde örgütlenmesi ve mücadele eden karakterinden ileri gelen sonuçlardır.

Emekçiler Bölme Yerne Birlikte Mücadeleye Yönelmek Ancak Sınıfsal Bakışla Mümkündür

Kürt ulusal hareketine oilarğın verdiği cevapların bir, halkın karşı karşıya getirdiği şekilde oldu. Kürt halkı en meşru haklarını isterken, oilarğı sözcünlükte kısırlı olduğu için toplumaya çağıştı. Buna karşılık, milliyet temeline göre gelen Kürt hareketi Kürt yoksul köylüsünün diğer emekçi halklarla kol kola, omuz omuza bir mücadele vermesini, ortak çıkarlarını ifade eden bir politika üretmesini sağlamadı. Oysa Kürt halkının ulusal talepleri ile diğer milliyetlerden emekçi halkın demokratik talepleri birbirine karşı değil, temsili birli ile uyum halinde olan taleplerdir.

Milliyet temeline örgütlenmenin bu

noktada ortaya çıkan birinci yanlışlığı, diğer milliyetlerden emekçi halk ile Kürt halkı ortak bir politika etrafında hareket etmemesi; ikinci yanlışlığı ise Kürdistan'dan büyük şehirlere göre emiş Kürtleri bulundukları yerde cephe gerisi güç olmaları ile bir konuma getirmemesidir.

Oilarğı bunu iyi kullandı. Vietnam'da olduğu gibi stratejik köyer kumak yerine, on binlerce Kürt köylüsünü, milliyetçi temeldeki mücadele açısından dahi güç azalacak alanlara, yani baktaki büyük şehirlere sürdü. Bu alanlarda, mislieme eylemleri ve lojistik destek ilişkileri tesinde bir hareket geliştirmeyen Kürt milliyetleri hareketi açısından da durum bir handikap olarak kaldı. Yarınsın'dan fazlası Kürdistan dışına sürülen Kürt halkını, burarlarda gerek ekşiksizlikmek yerine, devrimin aktif bir potansiyele haline getirmek için çözüm "Ülkede dönün" çağrılarının yanı sıra ve esas olarak, savaş cephelemleri, diğer emekçi halklarla birlikte Kürdistan dışına da açmaktı. Bu ise bir niyet ve istek sorunundan ete, sınıf temeline bir örgütlenme ve mücadele ile olabildi. İşte bugünkü sürecin dayattığı ve aşılması zorunlu gereksinimlerden biri budur.

Mücadele sınıfsal bir temele oturmadığı sürece, şimdiye kadar alınan masafenin daha ileri taşınması mümkün olmadığı gibi, korunması bile süreç içinde tehlikeye girecektir.

Uzlaşmacı Eğilimin Gelişmesi Milliyetçiliğin Kaçınılmaz Sonucudur

Uusal taleplerle hedeflerini sınırlayan milliyetçi hareket karşısında oilarğı ve emperyalizmin bir başka taktığı, ulusal direniş destek olan halkın karşısına ağır bir bedel koyup, savaşın en olumsuz sonuçlarına katlanmasını sağlamak, bir taraftan da bazı ulusal hak kırımların verile-

**Halkın mücadeleye
potansiyelini emperyalizmin
pazarlık masallarında eritip
tüketmek için, daha
baştan, iktidar hedefine
yönelen ve özgürleşme
sorununun sınıfsal kurtuluşla
birlikte ele alan bir politika
şarttır. İttifakları, eylem
çizgisini, halkın
motivasyonunu, politik
bilincini, ulusal ve sınıfsal
kurtuluşçuluk çizgisinde
şekillendiren bir hareket,
emperyalizmin kasıtlı
tuzaklarına karşı tutarlı
kalabilir.**

ceği beklentisi yaratarak, onursuz bir "başın" koşullarını oluşturmaktadır.

İş bir kez, ulusal hakların kazanımı ile sınırlıdır, masava biktirilen halk için pazarlık masasında uzlaşma ve barışı aramanın koşulları doğmuş olur. Ulusal haklar pazarlık konusu olur. Böylesi bir uzlaşma sürecini hazırlayan sadece kişi ya da partilerin niyeti değildir.

Hatta kişi ve partiler "Biz devrim istiyoruz. Biz sosyalizmi istiyoruz" diyebilirler. Ama ağır halk hareketinin ulusal programı milliyetçi anlayışla oluşturulmuş ise direniş içinde yer alan halk, ulusal hak kazanımını ileri hareketle geçirilmiş, artık bu nesnelisn sonuç üzerinde etkili olmaya başlamış demektir. İnsanlar savaşın ağır bedellerini yaşarken, kazanmak için onlerine koydukları ulusal hakları en azından tartışmaya açık hale getirir. Tazive ve uzlaşmacıya bu aşamadan sonra başlar.

Emperyalizm, Kürt halkına bazı ulusal hak kırımlarının verilerek, sonra bir "çözüm" bulunabileceği ileri sürerken, hesabı Kürt halkına özgürlüklerini vermek değil, direniş ve kırımlarla daha kolay tasfiye edilebileceğini düşündürsün. Oilarğı işe böylesi manevraları bile yapabilecek güç olduğu için bu plan yürütülecektir. Ancak yarı böylesi bir tasfiyecilik gündeme geldiğinde, Kürt milliyetçi anlayışın buna karşı doğu politika geliştirmesi zor olacaktır. Tersine daha bugünden ısrarla siyasi çözüm isteyen tarafın Kürt milliyetçi anlayışı olması, böylesi bir tasfiyecilik planına karşı korunulması gerektiğini düşündürmektedir.

Doğrusu binlerce şair verilecek bugüne getirilen bir ulusal kurtuluşçuluğun, ulusal hak kırımları için pazarlık masasına oturtması özgürlüklerin için yürüten bir halkın intihardır.

Söylem ve niyet ne olursa olsun, milliyet temeline örgütlenme ve mücadelelerin doğal mecrası bu yönde akar. Milliyetçi anlayış, ittifak politikalarının eylem çizgisi, kitlelere gösterdiği hedeften, ürettiği politikalarla kadar kendi nesnelliklerini belirler yaratır. Ve bir noktadan sonra başka bir şey söylemenin anlamı kalmaz.

Halkın mücadelede potansiyelini emperyalizmin pazarlık masalarında eritip tüket-

memek için, daha baştan, iktidar hedefine yönelen ve özgürleşme sorununu sınıfsal kurtuluşla birlikte ele alan bir politika şarttır. İttifakları, eylem çizgisini, halkın motivasyonunu, politik bilincini, ulusal ve sınıfsal kurtuluşçuluk çizgisinde şekillendiren bir hareket, emperyalizmin uzlaşma tuzaklarına karşı tutarlı kalabilir.

Milliyetçilik Emperyalizmin Karşısında Tutarlıdır

Bölge devletleri ve emperyalist devletler, Kürt halkının özgürlük talebine karşıdır. Ancak, bolca ömge görüldüğü gibi, kendi aralarında çekişme çekişkeni nedene ile çeşitli biçimlerde destekler tavırlar içine girmişlerdir. Örneğin İran, Irak'taki Kürt hareketlerini, Irak'taki Kürt hareketini uzun yıllar birbirlerine karşı desteklemişlerdir. Keza son olarak Irak'ta Saddam'a karşı bir iç muhalefet örgütüne pesinde konuş ABD'nin Barzani ve Talabani'yi desteklemesi de benzer bir kulanma politikasının ürünüdür.

Emperyalistler ve bölge devletlerinin Kürt sorununu kendi çıkarı için kulanma politikalar, her olacaktır. Bu noktada son, bir halk hareketinin çevresinde güçlere nasıl bağ kurdurduğu. Milliyetçi dar bakışta hareket edildiğinde, başkalarının elinde bir kart olmanın ete bir güç olunamayacağı ve aktif gereklilik kalmadığına da nasıl bir kenara atıldığını ilişkin örnekler, bizzat Kürt halkının mücadele tarihi içinde oldukça fazladır.

"Uzlaşın her şey", "katıksız olur" deyin tutulmaz. Çünkü baş elleri yeni geldiğinde fatursu ağır olur.

Doğru yaklaşım milliyetçi anlayış yerine, süreç sınıfsal süreçten bakılabilmek, politik yönümlü bu anlayış temelinde diğer iklere zuretin olurtmakla bulunabilir. Bir özgürlük hareketinin anti-emperyalist muhtevassın tutarlı dazılması için, kendi iç devrim sürecinde sınıfsal bir yaklaşıma sahip olması şarttır. Emperyalizmin ekonomik ve siyasi yarılma doğrudan tavrı olan, bunun yanı sıra onun işbirlikçi, askat-sömürücü sınıflara karşı da tutarlı ve ikeli bir tavrı geliştiren bir hareket, hiçbir zaman, ne emperyalistler, ne de bölge devletleri tarafından bir kart olarak kulanılmaz.

Ulusal Kurtuluşla Zafere Taziyacık Güc DHKP-C'dir

Ülkemizde ulusal sorunu çözebilmek, halkların özgürlük mücadelesini zafere taziyacık, emperyalizmin ve oilarğın sözcünlük çağıştı tasfiye etmek için deneyececeği taktikleri boşa çıkarmak tek bir güç, sınıf temeline örgütlenen, halkımızın ulusal ve sınıfsal kurtuluşu birlikte ele alan ve çözümünü uzlaşma masalarında değil, iktidare ele geçirme aşamasında arayan devrim hareketidir. Bu hareket DHKP önderliğinde, DHKC çatısı altında siyasi mesajları ile net, iklere ve savagı gelenekleri ve giderik iklere bir yanında gelişen emekçi halkta devrim yürütücüsüdür. DHKP çizgisi, Kürt halkının ulusal taleplerini savunarak bir siyasi anlayışın, diğer milliyetlerden emekçi halklar için de çekim merkezi olmasına ve bu temelde savagı yaygınlaşmasına olanak yaratmaktadır.

ABD Konsolosu'nun sahtekarlığı

ABD'li Konsolos Olof North Otto, erтелен 4 Aralık ara seçimleri nedeniyle Kürdistan'a bir inceleme(1) gezisi yapı.

Gezi sırasında diğer siyasi partilerle birlikte HADEP'i de ziyaret etti. Batman HADEP İl Başkan'ı parti yetkilileri ve halktan insanlarla görüşen konsolos, HA-DEP üzerinde baskılan ve Kürt halkının sorunlarını bildikleri ileri bölgeye gel-diklerini belirtirken, Kürt halkına şinin görünmeye ve ABD emperyalizminin gerçek yüzünü gözlemeye çağıştı.

Konsolosun bölge sorunlarını bildirdiği doğrudur. Çünkü Amerikan emperyalizmi Kürt halkı üzerinde her türlü baskının, çekilen her acının doğrudan sorumlusu dur. Konsolosun bu acıları indirmek gibi bir görevi olmadığı da açıktır. Onun asıl amacı yerinde yapacağı ziyarette CIA ve Pentagon kaynaklı olumsuz taktiklerine yeni açılmırlar getirmesini sağlamak. TC'ye emmedecek yeni uygulamaları zammın kontrol etmektir. Ayrıca emperyalizm, bu tür soylarla ulusal sorunda kendi sömürgeci niteliğini gözlemeye, öğmeğin ABD'yi bir hakeim, bir uzlaştıracı gibi göstermeye çalışmaktadır.

Gezi sırasında Batman HADEP 1 yöneticilerinin bu sahtekara derlerini anlatmaya kalkmaları, emperyalizmin içreç yüzünü gözlememesine katkı anlması taspektir. Dünya halklarının bir numaralı düşmanı ABD'nin halklara ayak edeceğine gündeme getirdiği bu tür girişimlerin şiddetle protesto ve teshir edilmesi gerekirken ve emperyalizmin Kürt halkının en karlı düşmanı olduğu her vesileyle dile getirilmeyen, HADEP yetkililerin bu tavrı Kürt halkının çıkarlarını ne kadar temsil edebildiklerini tasdikları teslimiyetçi potansiyele birlikte- ortaya koy muştur.

Ulusal bakışta karşı ABD'lilerle birlikte "çözüm" araması, Kürt ulusal sorununu ayaklar altına alınırsından başka bir şey değildir. Hiçbir yüzyıver bu durumun kabulünmemelidir.

Savaşın acımasızlığına kavramamızız

"Yeni bir hayat ancak taze mezarlarda üzülmeye başlanabilir." (*)

Yaşam ve ölüm üzerine son derece açık ve yalın bir belirlenimdir. Bu aynı ölçüde "katil" ve "acımasız" olarak da değerlendirilebilir. Ancak "katil" ve "acımasız" olan bu sözlerin şahitli olan yazar değil, yaşamın, savaşın ta kendisi'dir. İkinci dünya savaşının yıllarında işgal altındaki bir kentlin faşizme karşı direnişin anlatılan yazara bu cümleyi yazdın savaş geçirdiğin, savaşın acımasızlığını düşünün başkası bir şey değildir. O yalnızca bir gerçekçi belirlenim. Katil olan, acımasız olan bu gerçekçi.

Faşizmin özneli altında ezilen, kirlenilen bir kentlin insanlarını ölüme teslim etmeyi, ölüme orunsuzluk, ölüme usulşık arasında yaptıkları bir terör türü. Faşizmin usul, tüm emeklerin, tüm insanlığı aşagısızlaşma, ezmesine karşı çıkarmak, ancak ölüme gözde olarak mükündür çünkü. Bugün herkesin lanetlediği Hitler faşizmi binlerce değil, dünya halklarının milyonlarca evladını şehit vermesiyle durdurulabilmiş ve yeniliğe uğralmıştır. Bugün devrimi, devrimciliği düşünmeyen, faşizmin iğnelerini üzerine herkesten fazla söz eden ama devrim için, faşizme karşı mücadele için en küçük bir özveriye, en küçük bir bedel ödemeye yaşamayanların unutması gereken açık gerçek budur.

Savaş Gerçeği ve Bu Gerçeğin Acımasızlığı

Savaş acımasızdır. Klasik bir deyiştir bu. Ve tarih bu deyişin klasik olmaı açık eden bir doğrudur ve gerçekliği sahip olduğuna tanıklık. Spartaküs... Bedredin ayaklanmalarını anımsayın, Fransız devrimini, Komün'ü ve Çin'de, Küba'da, Vietnam'da emperyalizme karşı yürütülen kurtuluş savaşlarını... hepsi binler, on binlerin öldüğü ve öldürüldüğü bu acımasızlığın tarihlerini adeta. Egemen sınıflar, emekçi sınıfları, halkların kazanılma zafere en büyük bedelleri ödetmeye çalışmışlardır. Egemenler, emperyalistlere karşı direnmenin, bağımsızlık ve özgürlük istemenin faturasını en vahşi, insanlıksız yöntemlerle kesmişlerdir. Savaşın odasıdır, halklar için bir varlık-yokluk sorunu olmasının bir sonucudur bu.

Ölümleziye insanın savaş geçirdiği, hemen her gün şu ya da bu olayın içinde, bu acımasızlığı karşımıza getiriyor.

Türkiye halkların DHKP'den, kitlelerin devrimcilerin beklentilerine yanıt verilebilir; devrimci hareketle daha fazla, daha diri görevler üstlenebilir; ve her adımı, her aşamada, her hesaplaşmada kazananın devrim olabileceği için başta bu savaş gerçeği ve bu gerçeğin acımasızlığını kavramak zorundayız.

Gözetilme alınmak, işkence görmek, tutuk düşmek, "kaybedilmek", şehit düşmek var bu acımasızlığın içinde. Ailelerin, eşlerin, devrimcilerin acımasız kalmak var. Çoğu kez yoldakıları, çukullukları bilmeyenler ya yaşam. Sıradan insanın özlemine yer olmaz. Ve bu yaşam, sıradan insanın hayali olan "rahat" yaşamın uzadıdır.

Devrimci yaşam, mücadelelerin hangi alanında, hangi biriminde olursa

Egemen sınıflar cephesindeki acımasızlığı, fiziki yok etmenin dışında, devrimcileri teslim almayı, yıldırmayı, kitleleri devrimcilerden uzak tutmayı hedefler. Düşman, açtırır ki, sonuç aldıkları savaşın acımasızlığını boyutlandırarak. Devrimci bir önderliğin görevi kuşkusuz savaşı ve zaferi halka en az bedelle kazandırabilmektir. Ancak bunun yolu savaşı yumuşatmaktan, hedeflerden vazgeçmekten, uzlaşmalardan değil, acımasızlığa karşı dişe diş direnmekten, savaşı egemenlerin iktidarının yıkılmasını hızlandıracak tarzda boyutlandırmaktan geçer. Bir devrimci, devrimci kavgasını sürdürebilmek için, bu kavgasının bir parçası olan bu olasılıklara, bu acımasızlığa hazırlık zorundadır. Ölkemizdeki savaşın gerçeği ve gerçeği budur.

Olunsun, bunlardan herhangi birini, bir-kaçını bir noktada mutlaka ama mutlaka çıkarmı devrimcinin karşısına. Ve böyle bir noktada, bunlar karşısındaki tavır, devrimcinin nihayet taahhüt gelip oturur. Sonuna kadar bunlardan kaçınmak mümkün değildir devrimciliğe. Ve kimsede, Türkiye'de, halkımızın faşizme sürmülmeye, sindirilmeye çalışıldığı ölkemizde, bütün bunlardan uzak, "rahat", "risksiz" bir devrimcilik vaat edemez. Halkına, devrim idealine gerçekten bağlı bir devrimci, bütün bunlara hazır olma durumundadır.

Hazır mıyız? Eğer kendinizi yenileme, dönüştürme gibi bir şey avayıyor-sak, eğer bir eşleşti-özleşti yapıyor-sak, kendinizi öncelikle sormamız gereken soru budur. Devrimcinin kendisini yetiştirmesi, bunlara hazır olmaıne casıyasıyla eşanlamlıdır. Unutulmamalıdır ki, savaşın bütün bu acımasızlıkları, insanları yeniden ve yeniden hesaplaşmalarla, zorla yeniden oluşturulmuş. Egemen sınıfları savaşı, vahşetle timrandırılan savaşı acımasızlığın amacı da budur zaten. Egemen sınıflar cephesindeki acımasızlık, fiziki yok etmenin dışında, devrimcileri teslim almayı, yıldırmayı, kitleleri devrimcilerden uzak tutmayı hedefler. Düşman, açtırır ki, sonuç aldıkları savaşın acımasızlığını boyutlandırarak. Devrimci bir önderliğin görevi kuşkusuz savaşı ve zaferi halka en az bedelle kazandırabilmektir. Ancak bunun yolu savaşı yumuşatmaktan, hedeflerden vazgeçmekten, uzlaşmalardan değil, acımasızlığa karşı dişe diş direnmekten, savaşı egemenlerin iktidarının yıkılmasını hızlandıracak tarzda boyutlandırmaktan geçer.

Evvel, özellikle bir devrimci, devrimci kavgasını sürdürebilmek için, bu kavgasının bir parçası olan bu olasılıklara, bu acımasızlığa hazır olmaıne zorundadır. Ölkemizdeki savaşın gerçeği ve gerçeği budur.

Zafer, Ölümlü Ateşliğininde Bize Daha Yakındır

Kısa bir süre önce şehit düşen Halk Kurtuluş Savaşçılarından Bedi Ceniz, hareketle yazdığı bir yazıda "ölme"ye ve öldürme"ye hazırım" diyor. Siegfried Lenzen'in yazının başında aktardığı sözlerinde olduğu gibi, bu sözlerde bir "katil" var elbette. Kendini halka, harekete, devrime tereddütsüz sunma var. "Ölmek ve öldürmek" savaşın yazgısı çünkü.

Yaşamı çok sevdiyordı Bedi. Onu tanyan, onu anlatan yoldaşları on has-

saslıdır, şair ruhunu, yaşama, kavga ya tutkunluğunu anlatılır. Ve aynı Bediye yukarıdaki sözleri yazdın da bu yaşamın ta kendisidir. Yazdığı, yalnızca bir Halk Kurtuluş Savaşçısı olabilmenin, savaş içinde tereddütsüz yer alabileceğinin bir ifadesidir.

Devrimcilik, özel bir kavramlaştırma yaparsak, sıradan olmaktadır. Birçok boyutu vardır bu sıradan olmanın. Düzenin, toplumun tüm bireylerini kendine angaje ederek, görünürdeki tüm farklılıklara, düzenin izin verdiği tüm marjinalliklere karşın, sıradanlaştırarak etkisizleştirilmesine karşı alternatif olarak çıkan bir sıradanlık bu.

Devrimcinin yaşamı da sıradadır. Pek çok insanın yaşamında ancak "olağanüstü" olarak nitelenebilecek olaylar, onun yaşamında olağandır. Pek çok insanın ömrü boyunca antepçakı türden bir "macera", devrimcinin yaşamında günlük olaylardır birer. Ama asla "maceraçılık" değildir devrimcilik. Çünkü devrimcinin sıradılığı, "macera" olarak göülenlere karşı, zorlukları, zorlukları, özveriye için.

Burada bu olağanüstülüğü, bu sıradılığı doğru bir biçimde yerle tutmak gerek. Halktan, halk kitlelerinin yaşamından kopukluk anlamında bir sıradılsızlık değildir bu. Sıradan olmanın devrimci anlamı, halkın özlemlerini, taleplerinin bilinci sözcükleri ve halkın özgürlüğünü öncelikle yaşatmaktır. Devrimcinin yaşamı sıradan olandan işte bu noktada ayrılır. Onlar, bu terahı yaptıkları andan itibaren, dişe-diş yürütmek bir kavgasını sürdürürler. İşkence, tutuklanmak, ayrılmak, yolların gözüylecektir bu kavga. Adı, izintiler, sevgiler, yenililer, zaferler, ölüm ve yaşamı iç içe olmaktadır. Duyguları yaşanabilir ve yoğun, en derin haliyle yaşanacak ve yer gelecek tek vuruşacaktır duyulan ölümüne. Birbirine peşimeyecek, birbirini bitüreylecek bir devrimciyi bu. Açıklaması savaşın yasağıdır. Bu kavga tarih boyunca hep acımasız olmuştur çünkü ve bugün de öyle olmaktadır.

Bu acımasızlığı, devrimcinin ortaya koyacağı özvenini, devrim için ödenecek bedellerin en uç noktasında da "ölüm" vardır. Şehitlik vardır. Devrimci hem devrim kavgasında ölümün, şehitliğin anlamını kavfada netleştirir, hem de buna hazır olabilmektir. Ölmek için yaşamıyor, ölmek için mücadele etmiyor kuşkusuz. Ve kuşkusuz doğru olan tersidir. Yaşamak için, mücadele için ölmek söz konusu olan.

"Hazır mıyız" sorusunun bütünlüklü yanıtı da işte bunlarla birlikte verilecektir. Çünkü ölümü gözde almak işte bu noktada bir sembol, bir sonuç, bir do-ruk. Tüm değerlerini gözde almakla kararlılığını, tereddütsüzlüğünü ölçü-ür.

İktidar egemenlerin elinden almak, ancak "zor"la mümkündür. Bu da tarih-sel olarak kanıtlanmış bir olgudur. Ve bu "zor"un pratikliği ifadesi silahlı savaş, si-ahlı örgütlenmedir. Kısacası, oligarşiyi Türkiye halkları arasında savaş, sıcak bir savastır. Ölmek ve öldürmek de bu sıcak savaşın "dogal" bir parçasıdır. Bil-ir ve her söylenir; siddet devrimler ve da halklar seçmedi. Egemen sınıfları-nın dayattığı bir seçimdir bu. Ve halkların bağımsızlık için, özgürlük için başka bir seçen şansı yoktur. Egemen sınıfları, ölkemizde oligarşinin açtığı bu savaşın kabul ediliği noktada, ölmenin ve öldür-menin de kabul ediliği noktadır. Savaş, istense de istense de, şehitlerle yürü-cek, şehitlerle büyüycek, şehitlerle zafere ulaşacaktır. Bu değişmezdir.

Ote yandan, savaşın "acımasızlığı" boyutu, bunlarla da sınırlı kalmaz. Savaşın düşman güçlüğü, yıkıcılığı, insanlıksız-lığı, ahlaksızlığı savaşın asıl biçimi haline gelmiş bir düşündür. Genel bir deyişle merkezi yoktur onun savaşında. Bu yüzden, düşman bu savaşta en aşağı-ğı yöntemlere başvurmakla, tüm in-sanlık değerlerini, halklarımızın gele-neklerini ve hatta kendi yaşarını ölü-me pahasına, savaşı kaybetmekten çok daha değerli bulmuştur. Ve bu yüzden halkın ve devrimcinin karşısına çıkan en aşafılık biçimleriyle çıkmak-ta; ahlaki, siyasi, hukuki hiçbir kur la-tınamamaktadır. Özel olarak vurgulamak gerek ki, savaşın acımasızlığı yalnızca devrimlere yönelen bir boyut değildir. Kitleler de bu acımasızlığa doğrudan ya da dolaylı biçimlerde karşı karşıydır. Toplu gözetilmenin, işkencelerin, katliamların, onun, namusuna yönelik saldırıların hedefidir kitleler. Oligarşinin devrimcilerle halkı birbirinden terket emek için terörden başka aracı yoktur ve terö-rünü gidermek tüm kesimlere yamak du-rumundadır. Devrim mücadelesi geli-şikçe, mücadele kitleselleştikçe karşı-devrim de siddetini artırır. Devrimin bir noktaya kadar karşı-devrimle birlikte gelişmesi esprisdir bu. Ancak egemen si-nıfları, karşı-devrimin siddetine, perva-sızlığına karşı direnmeye başaran bir halk, bu noktadan sonra karşı-devrimi getiremeyecektir. Zafer için en önemli eşiklerden biri aşılmasıdır.

Evvel, bu eşişin aşılmasında da ilk büyük adım şahsi, öncülük-önderlik misyonlarıyla devrimler olmaktadır. Savaşın acımasızlığını kavrayıp, bu acımasızlığın önümüze çıkardığı başkaları aşmışımızda, kitlelere yayılmak istenen korkuyu ve ölümü aşıtılmaz ve sa-vaşın daha yükseleği görevleri tereddüt-ölüm ortamlarımızda, savaş daha çok bizz inisiyatifimizi altına geçerek, kitleler daha büyük bir güven ve inanç devri-mi saflarına yer alacaktır. Ölüm oruçları-nda, işkencehanelerde, kuşatılma-da varılan ölümü yemmenin destan-ları, katliamesi gereken yolda da me-saletidir.

(*) Siegfried Lenzen'in İsgal Altında adlı romanından.

Kitle örgütlenmesinin araç ve yöntemleri, ajitasyon ve p

Diğer yeni sömürge ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de oligarşi, süreci her şeyi egemen olması yönünde hızlandırmaya çalışıyor. Bu ise, ekonomiden siyasete kadar emekçi halkların aleyhine bir sonuç yaratırken, egemen sınıfların sömürdeki payını katlayarak artırıyor. Bu durum, bir yarıya oligarşi yapı içindeki egemen sınıflar için tatlı bir sömürçü ifade ederken, diğer yarıya ülkenin içinde bulunduğu krizi daha da derinleştiriyor. Krizin derinleşmesi pahasına sürdürülen sömürü emekçi halkın hoşnutsuzluğunu yoğunlaştırırken, halk alma eylem ve dirençlerini beraberinde getiriyor.

Egemen sınıfların karşı karşıya kaldıkları açmazların boyutları giderek büyürken, oligarşi içindeki çelişkiler de bir türlü giderilemediği gibi, yasaklar, "anti-terör" yasaları, katliamlar, sürgünler, saldırılar, zorla göç ettirme politikaları, kitlelerin hareketsizliği ve direnişini engellemiyor. Bugün Zonguldak'taki işçilerin, PTT çalışanlarının, demiryolu emekçilerinin vb. direnişlerini bunun göstergesidir. Oligarşinin bugüne kadar uyguladığı her politika, iflas sonucunda kurtulmamış. Değişik zamanlarda, değişik biçimlerde "değişim" adı altında "yeni arayışlara" başvasalar da, dönüp dötsün aynı politikaları uygulamak zorunda kalyorlar. Aradaki tek fark, uygulanan politikanın adına ne denirse densin, şiddetin ve terörün her geçen gün biraz daha fazla artması oluyor.

Kıtlar güdeme soktuğu tüm uygulamaları emekçi halk kitlelerinin hareketsizinin ya da hareketsizlenme "tehlikesinin" önüne bankat kurmay amaç-

larken, başta da silahlı mücadeleyi temel mücadele biçimi olarak ele alıp, diğer mücadele biçimlerini bunlara birleştirip bütünleşmesini bilen devrimci hareketi hedefinin ortasına yerleştiriyor.

Ülkemizde sınıf çelişkileri öylesine derindir ki, ne kurumsallaştırmış açık faşizm uygulamaları, ne de "yeni yeni" önlemler devrimci mücadelelerin ve halk muhalefetine ilişkin düzen için "tehlikeli" halini ortadan kaldırmıyor. Oligarşinin halklara gözdagi veren diğer uygulamaları, özelleştirme politikaları ya da kamu emekçilerine verilen komik zamlar gibi uygulamalar karşısında, değişik toplumsal katmanlar kendi talepleri doğrultusunda hareket ediyorlar. Bugün için bu eylemlerin bir kısmı örtüşür ve geri düzeye de olsa, kendiliğinden de gelişse, bunlar genel bir toplumsal bilinçlenmenin varlığına işaret ediyor. Derinleşen ekonomik krizin etkilediği kitleler, aktif eksiye göre daha çok bedel ödemevi göze almayla, daha boyutlu deneylere girmeye hazır hale gelebiliyor. Bu türden irili ufaklı tepkiler, ya da emekçi halklardaki var olan hoşnutsuzluk, müdahale edilmediğinde, önderlik edilebildiğinde aynı zamanda hızla radikalleşme eğilimi de taşıyor. Ülkemizde her zaman hazır halde bulunan bu dinamizm, giderek büyüyor.

Devrimci hareketin silahlı mücadele temelinde, diğer mücadele biçimlerini de bu temel mücadele biçimiyle kaynaştırmasının sonucunda, her tür darbe, baskı, katliam ve iç düşmanla rağmen, kısa bir sürede toplumun en ücra köşelerine kadar kök salarak umut olmayı başarması, ortaya koyduğu mücadele anlayışıyla kitleleri harekete geçirmesi bunun önemli bir göstergesidir. Zaten oligarşi asıl telaşlandırdan da, bu durumu gömsesidir.

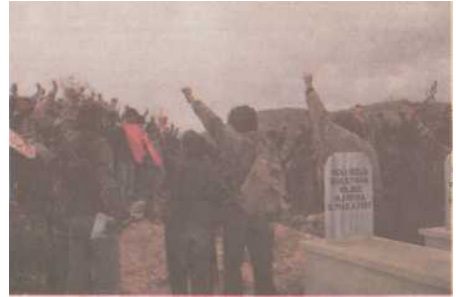
Bugün oligarşinin yaşadığı krizin kökleri, düzenin derinleştirmesidir. Kapitalizmin iç dinamiğinin zayıf olması, egemen sınıfların güçsüzlüğü ve emperyalizme olan ilişkiler, geniş emekçi kitlelerin yaşamında bir iyileşme sağlayamadığı gibi, Kürt halkının en doğal ulusal taleplerini karşılamaktan bile uzaktır.

Bütün bunlar ülkemizde bir krizin yaşandığını ve krizin süratle derinleştiğini kanıtlamak için çok özel bir çaba gerekmediğini gösteriyor. İstisnâ, enflasyon, işsizlik, ticaret açıkları, bütüme hıza, kısaca ülke ekonomisine ilişkin her veri, krizin boyutunu ve geldiği noktayı gösteriyor. Yine de bunların hiçbirini ülkemizin şu an yaşadığı krizin boyutlarını, krizin gerçek muhtevasını tam olarak ortaya koymuyor. Yalnız, krizi sadece bunlarla tanımlamak elbette yetersiz kalır. Burada gözden kaçırılması gereken önemli bir nokta da, krizin devrimcilerin önüne koyduğu görevler açısından değerlendirilmesidir. Çünkü bugün krizin en önemli ayırt edici özelliklerinden biri, "alternatifsizlikte somutlanıyor. Oligarşin başsavurulduğu alternatifleri hiçbir, düzeni önemli ölçüde iyileştirebilecek durumda değildir.

Düzenin kendi içinde alternatifi yoktur, ancak düzenin alternatifi vardır. Alternatif ve çözüm düzenin dışındadır. Çünkü iktidar partileri, yaşanan bütün sorunlara karşın yeni bir politika üretmekten, yine düzenin muhalefet partilerinin durumu bundan farklı değildir, olması da mümkün değildir. Bugün oligarşinin elinde deneyelebilecek pek fazla çök kalmazdır. Her şeyin Genel Kurum'a, kongrelerine, baskı ve zorbalığa havale edilmesiyle de sorunların çözülmemeyeceği ortaya çıkmıştır. Düzen artık doğru düştür bir seçim yapma becerisinden yoksundur.

Bugün siyasi arenada, düzenin alternatif sanclarıyla kavrıldığı bir ortamda, tek alternatif devrimci olduğu gün gibi aşikardır. Devrimci,

ihtiyacı duymasının önemi her zamankinden daha iyi kavramak gerekiyor. Devrim yürüyüşüne yeni mevziler kazandırılabilen olanakları her zaman olduğu gibi, bugün de fazlasıyla vardır. Üstelik parti bir sürecin getirdiği avantajlarla birikte düşünüldüğünde, bunlar çok daha iyi bir biçimde değerlendirilebilir. Yılların mücadelesinde birikimlere devrimci hareket, ulusal ve uluslararası alanda büyük ve önemli değişimleri yaratabilecek dinamiklere sahiptir. Devrimci politikanın statü tanımaz geleneklerinde ısrar edildiği, düzenden kopan kitleleri kazanmak için yorulmak bilmez bir fedakarlığa katıldığı, cesaret ve atılımın daha da arttığı noktada, ülkemizde, bulundumuz bölgede de etkileyecek önemli değişimler ortaya

Devrimci Halk İktidarını savunmalarıyla, emekçi halkın çıkarlarını dile getirmeleriyle, krizin asıl kaynağını yani düzenin kendisini hedeflemeleriyle tek alternatiflerdir. Devrimci, emekçi halkın güvenebileceği, her şart altında yanında bulabileceği tek güç olmaları anlamında da, düzenin tek alternatifi durumdur.

Bu işin nesnel yanları, Düzen için dezavantaj, devrimci için avantaj durum, özellikle bizim gibi ülkelerde devrimci irade şu ya da bu biçimde yadsındığında bu avantajla dezavantajın yer değiştirmesi her zaman mümkündür. Bu nesnel durum, ancak alternatif olabilmem gerektirir tam anlamıyla yerine getirildiğinde devrim lehine değerlendirilir.

Sınıf çelişkilerinin çok açık bir keskinleşme işi girmesinde çıkarılacak anlamın önemli bir yanı da, kitlelerin devrimci safıya akışını hızlandıracak dinamiklerin bulunmasıdır. Bu dinamizm hangi tarafta harekete geçirildiğini ise, devrimci hareketin pratiği belirleyecektir.

Halk Düzenden Söğüdükçe Devrimcilerle Yakınlaşacaktır

Devrimci bugün ortaya koydukları mücadele çizgisine, halka yeni umut kapısı olmak zorundadır. Halk yeni arayışlar peşinde koşarken, devrimcinin aradığı umut kapısına daha fazla

çıkabilecektir.

Devrim mücadelesi, "kökünü kazıdık, bittirdik" diyenlere bu düşüncelerinde yandıklarıdan göstermek kalmadı, devrimci savaşta gösterdikleri kararlılık, savası yönlendiren doğru politikaları daha sağlam ve kalıcı bir zemine oturtmayı başardılar. Devrimci bunu gerçekleştirecek, en olumsuz koşulları aşip gerçek mücadeleyi bu günlere taşıdılar ve halkı bu kararlara ilettikler, kendi yanlarına çekekçileri yolları açtılar. Aslında devrimci bunu başatabildikleri için, her dönem ne kadar ağır darbelerle karşılaşsalar bile ayakta kalabilmislerdir. Halk simdiyle kadar hiçbir burjuva partisi, temsilcilerinin, düzenin kurumlarının göstermediği sevgi ve saygıyı devrimcilerden gördü. Hak isteyen, adalet ve özgürlük peşinde koşan halk, düzenin umudunu kesmiş, devrimcilerin önderlik edebildiği noktada tepkisini açığa vurarak onların etrafına toplandı, hatta devrimcileri bir hale gelmişse, bunu mücadelede başka bir şey paylaşamamıştır.

Hak ve özgürlük mücadelesi kitleleri eğitimin özerinde. Yıllarca kitleler edebiyatı okunur yüzlerce "tespit"ler yapıları görmedikleri gerekçe ile budur. Devrimci hareketi bugünkü durumuna gelebildiyse, bunu bu okulum hakkını vermesiyle başarmıştır.

Kitleler, kazanmak için ne yapmaları

Devrimciler bugün ortaya koydukları mücadele çizgisine, halka yeni umut kapısı olmak zorundadır. Halk yeni arayışlar peşinde koşarken, devrimcilerin aradığı umut kapısına daha fazla ihtiyacı duymasının önemi her zamankinden daha iyi kavramak gerekiyor. Devrim yürüyüşüne yeni mevziler kazandırılabilen olanakları her zaman olduğu gibi, bugün de fazlasıyla vardır. Üstelik parti bir sürecin getirdiği avantajlarla birlikte düşünüldüğünde, bunlar çok daha iyi bir biçimde değerlendirilebilir. Yılların mücadelesinde birikimlere devrimci hareket, ulusal ve uluslararası alanda büyük ve önemli değişimler yaratabilecek dinamiklere sahiptir.

Propaganda çalışmamızın sürekliliği yeni temeldir

gerekliğini, devrimciler ise daha fazla kitleselleşebilmeye ve örgütlenebilmeye, kitlelerle canlı, sıcak bağlar kurmak, mücadeleyi daha da büyütme ve iltidara getirmek için neler yapılabileceğini ancak savaş içinde öğrenebilirler. Sorun, kitlelerin politikleştirilmesi için bütün enerjinin doğru bir tarzda kullanılmasına, iltidat hedefi bir anlayışla kitlelere verilmesine ve kitlelerin eğitim için çeşitli politikalara yedeklemesine izin verilmektir. Bu ise, temel aldığımız mücadele biçimiyle diğer bütün mücadele biçimlerini ustaca kullanmak, kitle örgütlenmesine emek ve sabır harcamakla, kitlelere yabancı olmadığı bir söylemle yaklaşmakla, sloganlarla, ajitasyon-propaganda çalışmalarında kitlelerin sorunlarını, somut taleplerini yakalayabilmekle, onların özelliklerini iyi tanıyabilmekle olur. Bunlar yapıldığı noktada, yani kitlelerin kendi hak ve istemlerine sahip çıkmanın ancak mücadeleyle kazanılabileceğinin bilincinin verildiği, kitlelerin harekete geçme konusundaki korkularının yavaş yavaş ortadan kaldırıldığı ve onların güdük taleplerinin yakalandığı ölçüde, kitlelerin ve kitle eylemlerinin daha etkili, daha politik ve daha örgütlü hale gelmesi için ileri adımlar atılabilir. Kitle hareketleri ve kitle mücadelesinin başkanı devrimcilerin kitleleri ne ölçüde politiklaştırdığıdır. Bunun anahtarı ise doğru devrim politikasının üretilecek, pratiğe uygulanabilmesidir.

İktidarı her türlü hak desteğini yitirdiği, kitlelere ciddi anlamda vaatlerde dahi bulunamadığı bugün, devrimi sağa geçirmesi ve kitlelerin bu savaşa kanaliz edilmesi için her türlü koşula vardır. Bu nesnelliliği değerlendirerek gereklerini yerine getirmek, aynı zamanda savaşı ve Parti-Cephe'nin de gerekleri daha gülerimse demektir.

Kitleleri Dönüştürmek ve Örgütlenebilmek İçin Onları Tanımak Zorundayız

Politika güç ile yürüdüğüne ve devrimcilerin haktan başka dayanağı güç olmadığından, kitleselleşmeye ve örgütlenmeye genel-geşer bir söz değil, yasamada canlılık bulan bir söylem olması ve bunun gerektiğiği bir pratiği ortaya koymalıdır.

Doğaldır ki, her sınıf ve kişi mücadeleye çıkararak gereği katılır. Bu anlamda da, devrimi kitle çalışması halkın çıkarlarını ortan olduğunu göstererek, devrimcilerin gerek yığınların çıkarları doğrultusunda mücadele ettiğini kitlelere benzetimlebilir. Kitleleri örgütlenebilmek onları tanımadan ve özelliklerini bilmekten geçer. Bu kitle çalışmasının temel halkalarından biridir. Çünkü bizim halk safında değerlendirildiğimiz değişik sınıf ve tabakaların kendine özgü farklı özellikleri ve kültürel biçimleri vardır. Hatta daha da ötesi, bu sınıf ve tabakaların içinde yer alan tek tek kişilerin özellikleri vardır. Örneğin, memurlar içinde yürüttükleri bir kitle çalışmasıyla işçiler ya da gençlik içinde yürüttükleri bir kitle çalışması, ideolojik-politik anlamda aynı temelde biçimselde de, bu kesimlerin farklı özelliklerini dikkate alarak, kendine özgü üslup ve propagandayı yaratılabilmelidir. Yine farklılar insanları bir okudaki ya da fabrikadaki yerdeki hitap etme biçimimiz, ilanca yerdeki okul ya da fabrikadaki insanlara yaklaşma biçimimiz farklılıklar gerektirebilir. Bu durum, alanlar, konular, siyasal özneliliğin açısından geçerli olduğu gibi, yaşanan süreçler ve bu sürecin somutluluğuna göre üretilmiş politikalar ve kampanyalar açısından da geçerlidir. Örneğin "Açığa ve Zülmüne Karşı Ayvığa Kalkalım" kampanyasındaki kitlelere yaklaşım biçimimiz, ajitasyon-propaganda çalışmamızla, "Dursun Karataş'a Özgürlük" kampanyasındaki yaklaşımımız, söylemimiz, ajitasyon-propaganda çalışmamız farklılık içerp, kitlelerin kampanya konusuna ilişkin duygu, düşünce ve tepkilerinin farklı noktalarına hitap edilebilir konulardır.

"Eğer örgütlenmeye ve propaganda yapacağımız bölge ve alandaki çeşitli halk kesimlerinin tarihi, siyasi, dinsel, psikolojik, sosyolojik tüm özelliklerini tanınamıyşak, sonuç alıcı propaganda ve örgütlenmeler yapmamız da zordur. Halk değişikmiş olgu tek bir sınıf ve tabakadan oluşmuş, aynı özellikleri taşıyan, aynı ekonomik ve ulusal özellikleri taşıyan bir topluluk değildir. Hatta tarihi koşullar içerisinde yaratılmış

çeşitli düşmanlıklar, dinsel ve mezhepsel farklılıklar, homserilik ve bölgelilik bağları, bu ve başka nedenlerden kaynaklanan demokrat, ilerici veya gerici bir yapıya sahip olma şeklinde birçok farklılıklar gösterir. Bütün bunları hesaba katmayarak ve hangi kesime hangi tür propaganda ile gidebileceğimizi şekillendirmeden, halk kitlelerinin özelliklerini dile getirmemiz, onlara seslenmemiz ve suni olarak bölümüne çalışan kitleleri devrim hedefi doğrultusunda toparlamamız çok zordur. Bütün sınıf ve tabakalara, farklı kültürlerdeki halka tekdüzleştirme, sınıfsal-öznelilik-emek-propagandasıya gitmek ve bununla yetinmek istediğimiz sonuçları yaratamaz. Propaganda gerek gerillanın halk kitleleriyle bütünleşmesini sağlamak açısından, gerekse kitlelerin kendi çelişki ve taleplerine çözüm bulmak, asıl çözümünü de devrimci halk iltidatında olduğunu göstermek, bilmek açısından ele alınmalı ve halkı bu temelde örgütlenebilmek için tekdüz bir propagandadan mutlakça çekilmelidir. Gerek iltidatın farklı özellikleri gösteren halk üzerindeki baskı ve sömürü biçimlerini teşhir etmek, gerime de halkın kendi içerisinde ortaya çıkan çelişki temelde müdahale ederek devrim hedefine doğru kanaliz edilebilmesi ve oligarşinin bu çelişkileri kullanarak güç kazanmasına engel olmalıdır."

Açıktır ki, devrimci hareketin politiklaştırmaya yönelik girişimleri, kitleleri devrimci hareketin sloganları ve programıyla devrimi bir güç haline getirmek politikaların sadece devrimci kadrolara değil, bununla birlikte geneli yığınlarla da kavratılabilmeleri gerektirir. Aksi halde kendimizi söyler kendimiz dindir. Tabii böyle bir anlayış özümsemeyeceğimiz noktada, bu bile şüpheli hale gelir...

Devrimcilerin öğretme ve önderlik kapasitesi de işte bu noktada kitle hareketini açığa çıkaracak bir rol üstlenir. Etkimizin gelip geçici değil, kalıcı olabilmesi için, klasik deviyişle kitlelerin nazımını tutmak ve bu nazıba birlikte temizi kendi görüşümüzü, devrim görüşünü götürmek gerekir. Kitleleri kazanmak, bir yerde kitlelerin yaratılacağı, üretileceği **Parti-Cephe** lehine, devrim lehine hareketle geçirmek demektir. Eğer gerekçe bir güç oluncaksa, düzeni sarsmada ve değiştirmede kitlelerin umutlarına cevap vermek bir alternatif kaçınılmaz sonuç olacaktır. Bu ancak her alanda kitleleri kazanmaktaki ısrarı davranmakla mümkündür. Kitlelere giderken tekdüz propaganda biçimlerini aşmaktaki mümkündür.

Kitle çalışmasının iyi doğru bir biçimde doldurulmadığına, kitlelere yanlış yöntemlerle gidildiğine, bazı temalifler kaçınılmaz sonuç kitlelere yansıyacağına, Eskiş ve da yanlış bir politika, Eskiş ya da yanlış tespit edilmiş güncel bir görev, Eskiş ya da yanlış bir eylem biçimi, Eskiş ya da yanlış bir yöntem bu sonucu hızlandıracak bir etkindir.

Unutmayalım ki, biz bu noktada hiç kimsenin sahip olmadığı avantajlara sahibiz... Doğru bir çizgi, doğru bir önderlik, doğru bir ideoloji ve bütün bunların sonucunda, kurulum olan **Parti-Cephe** gibi, hiçbir gücün sırtını veremeyeceği silahlara sahibiz. Bütün iş elimizdeki bu silahları, üretici ve yaratıcı bir tarzda doldurmuş, militan bir kitle çalışmasını hayata geçirebiliriz. ısrarlı olarak tuttuğuna koparmaya, "yok", "olmaz", "kitlelerin durumu müsait değil" dememeye vb. bağlıdır.

Kitlelerin düzenden bu kadar hoşnutsuz olduğu bir süreçte, kitlelere ulaşmak ve kitle ilişkilerini kalıcılaştırma, aksilik-sızılmılık giderilmesi, diğde, devrimci düşüncenin kitleleri sarmaması ve kitlelerin devrimcileri kucaklamaması için hiçbir neden yoktur.

Kitle Örgütlenmesinde Layık Olduğumuz Yere Gelince, Kitle Çalışmamızda Kendimizi Anlatarak Adımları Olur

Birçok yazıda, konuşmada, değerlendirmeye ya da tespitimize sıkça tanık olduğumuz, vurguladığımız ya da belirlediğimiz bir durum da, aslında çok da büyük bir potansiyale sahip olmamıza rağmen, bu potansiyeli değerlendirmemize anlamında istediğimiz noktada olmadığımız, kitle örgütlenmesinde istediğimiz sonucu alamadığımızdır. Bunu birçokmuzu "nereye elimizi atsak, uzanabildiğimiz her yerde bir potansiyel yakalayıyoruz" sözleri ile sıkça ifade ederiz. Bunu ifade etmemize rağmen, göğü zaman "hiye el atmadığımız" konusundadır, üretici, ısrarlı ve "el atıcı" olmak için üzerimize düşen gerekli adımları atmayız. Nedenleri ve çözümünü üzerinde gerekli ciddiyyet ve ısrarı göstermek eksik kalır. Zaten bu yakının başta bir anlamda da gelmez.

Her dönemin ihtiyaçlarına cevap vermek için, günlük gelişmeleri zamanında yakalayıp müdahale edecek ve halkın nazımını elinde tutacak mücadele

Her dönemin ihtiyaçlarına cevap vermek için, günlük gelişmeler zamanında yakalayıp müdahale edecek ve halkın nazımını elinde tutacak mücadele

biçimlerini, yöntemlerini, araçlarını, sloganlarını, var olanı aşarak yaratmak her şeyin öne geçmelidir. Bu, bulunulan her yer için önemlidir. Örgütlenmeye biçimlerinden sağlanma kadar her şeyde var olanla yetinmek, tekrar etmek ve hazırlopçuluğa alışkanlığı tüm yakınlığı ile devam eden savaşa gerçekliğimiz karşısında asılması gereken engellerden biri durumdur.

le biçimlerini, yöntemlerini, araçlarını, sloganlarını, var olanı aşarak yaratmak her şeyin önüne geçmelidir. Bu, bulunulan her yer için önemlidir. Özgürlükten biçimlerinden sağlanma kadar her şeyde var olanla yetinmek, tekrar etmek ve haziropçuluk alışkanlığı tüm yakıcılığı ile devam eden savaş gerçekliği karşısında asılması gereken engellerden biri durumundadır. İnsanları devrimi mücadelesinin aktif bir parçası haline getirmenin, onları mücadeleye ortak etmenin yolu, yaratıcılık içermeyen, kalıpcı, ezberci yaklaşımlarla mücadele biçimleri arasında olması gereken ilişkinin, diyaloğun gözden kaçırılmasıdır. Aksi durumda bir kısırlığın yaşanması ve var olanın tüketilmesi kaçınılmazdır.

Devrimi geliştirme ve düşmana karşı kazanımlar elde etmesi için her şeyi örgütlülüğe havale etmek, mücadeleyi sadece ve sadece temel sloganlara, örgütlenme ve mücadele biçimlerine hapsetmek, bunları basileyecek sloganlar, yeni ve örgütlenme biçimleri yaratmak yerine, var olanı kullanmayı tercih etmek, yaratıcı olmamak, mücadele biçimleri arasında olması gereken ilişkiyi hakkını vermek bize hiçbir şey kazandırmaz. Kazanımlar kazandırılmaması bir yana, onca emeğin, onca potansiyelin kaybedilmesini, en azından değerlendirmemesini beraberinde getirir. Yeni ve özgün şeyler yaratmak kitleleri ne denli motive ediyorsa, onlara bir şeyler ancak kendileriyle kazanılabilecekleri gosterişor, klasikleşmiş eylemler, basmakalıp sloganlar, sabır, emek ve istatın yokluğu yaklaşımlar ve kitle örgütlenmesinde programlı ve kurmaca davranışın da kitle örgütlenmesinde onların motivasyonunu olumsuz etkiler.

Kitlelerin devrimi mücadeleye kazanımları, onların düzen ile ilişkilerini de somut rahatsızlıklarının da gözden alınarak düşünerek gerçekleştirebilir. Eylem, memur, köylü, köçü esnaf, küçük üretici vb. halk kesimleriyle iletişime giren devrimler, bu kesimlerin düzenle olan ilişkilerini iyi tahsil edebilmeleri, onlarla iletişiminde doğru üslubu yakalayabilmeleri ve taleplerini somut olarak ortaya koyan politikaları hayata geçirebilir. Ancak devrimcilerin reformistlerden, oportünistlerden, faydacı bakış açılarından ayıran en önemli ölçü olarak iktidar olma hedefi de unutulmamalıdır. Böyle olduğunda, düzen sınırları içinde kısıp kalınacağı aşırıdır. Bunu söylerken, tersi bir yanlışla da düşmemek gerekir. Tek başına ekonomik-demokratik faaliyetin kitle örgütlenmesi için, devrim için yeterli olmadığını düşünmek ne kadar yanlışsa, her şeyi sınırların çözümlenmesi beklemek de bir o kadar yanlıştır. Bu kitle örgütlenmesi sınırlara havale etmekten başka bir anlam taşımaz. Burada asıl gözden kaçırılması gereken halka ajitasyon-propaganda biçimlerini, demokratik mücadeleyi, birincisi küçümseme, ikincisi ise bütün bu sınırları silahtı mücadeleye perspektife hizmet edecek tarzda hayata geçirebiliriz. Devrimcilerin silahtı mücadeleye ile birlikte yürüttükleri ekonomik-demokratik faaliyet, kitlelere, birlik olduklarında, **Parti-Cephe** saflarında örgütlenmediklerini ne kadar göçü olduklarını ve kazanılabileceklerini öğrenme faaliyetidir. Güneşin yapılabilecekleri, kitlelerimizde taleplerimizi ulaştırıp kavratılabilecek doğru orantılıdır. Bunlar birbirini yadsı-

yan değil, besleyip gücünden şeylerdir. Evet, silahtı mücadele kitleleri derinden sarsar ve örgütleyicidir. Ancak silahtı mücadele ne kadar doğru hedeflere vurursa vurursun, tek başına sonuç alıcı değildir. Silahtı mücadele kitle örgütlenmeler, silahtı şiddet vb. ile tamamlanamadıkça ayakları havada kalır. Kitlelere kendini anlatmaması, kitlelerin içinde olmayan bir silahtı mücadele çizgisi er ya da geç kitlelerden kopmaya mahkumdur.

Buğün kitlelerin örgütlenmesinde ve devrimi savaşla katılmasında kendini gösteren en önemli eksiklerden biri de, ideolojik mücadelelerin, silahtı mücadeleye dışındaki kitleleşme biçimlerini, nesnel olarak küçümsemesi anlayışlarıdır. Bu anlayış ortadan kaldırmadıkça mücadele süreci, kitle örgütlenmesinde istediğimiz noktaya gelmek zordur. Kongre raporunda da belirtildiği gibi,

"Kitleler yalnız silahtı mücadeleye örgütlenemezler. Silahtı mücadeleye diğer mücadele biçimleriyle desteklenip güçlendirilmedikçe, halk kitleleri gerilayl kendisi dışında, kendisi katılmadan kurtarıcı bir güç olarak görmeye başlayacaktır. Bu durum aynı zamanda gerilayın kısa sürede var olan kitlelerden de yalıtılarak yok edilmesi demektir. Silahtı eylem yapışın ya da yapılmasının, silahtı mücadeleye çizgisini benimsenmiş kadrolar, kitleleri silahtı eylem doğrultusunda örgütlemek ve bu doğrultuda propaganda yapmakla yükümlüdürler."

Bu yükümlülüğü yaratıcı ve üretken bir tarzda değerlendirilirdiğinde, önümüzde daha da açılacak, kitleleri daha çok örgütleyip savaşta daha da yaygınlaştırılabilecektir. Dolayısıyla, halk kesimlerine taleplerimizi ne ölçüde ulaştırıp kavratılabildik, hangi yeni insanları kazanabildik, ileride dönük hangi yeni alanları atabildik, önümüzdeki süreçte bu talepleri somut kazanımlar haline getirecek daha ileri adımlara hazır hale gelip gelemediklerini sorunlara daha somut ve doyurucu cevaplar bulabildik. Örneğin, on binlerce bildiriyi, on binlerce insanın eline ulaştırdık mı? Halkı ısrarı bir cabayla örgütlemek, bu örgütlenmede militan bir çizgi izlemek yerine, sadece "tepkil gösterim", "sömürüyü karşı çıkın", "onurunuza koruyun", "hak ve özgürlükleriniz için mücadeleye edin" soyut söylemlerle mi sınırlı kaldık? Ya da, ajitasyon-propaganda çalışmalarımızda geçmişten beri tekrarlanan, her geçen gün yenilenip asılması gereken, ancak öyle olmayan klasik, kalıplaşmış

yöntemlerle mi sınırlı kaldık? Bilip uyguladığımız birkaç yöntemi sürekli tekrar edip duruyor muyuz, yoksa bunları sürekli asıp, yeni yöntemlerle besliyoruz mu? Aslında bu soruları detaylandırıp, bulduğumuz alan, birim ya da bölgede daha da açabiliriz.

"Bölgesel, yöresel, sınıfsal, ulusal, kültürel temelde onlara yayınımlar ve temelde yükselen çok çeşitli propaganda biçimlerimiz olmalıdır. Halkların tarihinde, kültürlerinde ve hatta dinsel motiflerinde, ulusal özelliklerinde, geleneklerinde devrim mücadelesini, halkların birliğini geliştirecek, otumlu olan, devrimi gücünden hemen her şeyi ortaya çıkarp devrimi bir sekil vererek ve tekrar halk kitlelerine götürmek ve bu olumullukları gücündürleri halk tarihsel bağlarıyla birlikte devrim yönetilmelidir."

Ajitasyon ve Propaganda Kitleleri Kazanmak İçindir

Kitle çalışmasının militan bir tarzda ve silahtı mücadele perspektifine hizmet edecek biçimde ele alınması, aynı zamanda halkın hak ve istemlerini tutarı bir biçimde savunmayı ifade ettiği gibi, devrim mücadelesinin halk kitlelerine götürülebilmesini de gerektiriyor. Bunun içinse kitlelerin hak ve istemlerini madde madde sıralamak, bunu klasik kalıplarda dile getirmek, hatta riskler göze alarak bu doğrultuda eylemler yapmak yetmiyor. Propaganda ve ajitasyon çalışmalarında ifade edilen talepler her alanda kitlelerle buluşturulduğu zaman, her alanın kendine özgün içerik ve biçimleriyle zenginleşiyor, yaratıcı biçimler aldıkları zaman, insanları kavrayıp harekete geçirebilir ve güç haline getirebilir. Düşüncelerimiz, amaçlarımız, eylemlerimiz her somut olayda, her somut durumda kitlelere anlaşılabilir olduğunda ve çalışma biçimlerimiz arasındaki temel-tali formülasyonuna hizmet ettiği ölçüde hem kitlelerin gözünde bir canlılık kazanabilir, hem devrim mücadelesinde işlev görebilir. Madem halkı ıkrat etmek, onun sınıfsal tepkilerini ortaya çıkarmak zorundayız, o halde kitlelere ulaş te edilecek yol, yöntem ve çalışma tarzını bulabilmeli, bu alandaki eksikliklerimizi giderilebiliriz.

Gerek kitlelerin örgütlenmesi için gerçekleştirilen çalışmalar, gerek kitlelerle gerilla faaliyetini bütünleştirip halk kitlelerinin savuşturulabilir ve gerillanın denizindeki suyun artmasını sağlayabilmek için sadece genel mesajlarla

programsız ve amaçsız çalışmalarla yetinmemelidir. Çünkü kitle örgütlenmesinde istediğimiz sonucu ne genel düzeyde propaganda, ne de programsız, hedefsiz çalışma yöntemleriyle alabiliriz.

Biz herhangi bir konunun, herhangi bir eylemin, herhangi bir şeyin propagandasını ve ajitasyonunu yaparken, neyi hedefliyoruz, hangi amaçlarla hangi eylemi yaptık, yapılan eylemin amaçları, hedeflerine uygun bir propaganda çalışması yapılabiliyor muyuz? Hangi kesim içinde ya da hangi bölgede, buraların özelliklerine göre nasıl bir propaganda çalışması yapmamız gerekir vb. soruları her zaman somali ve bu sorulara vereceğimiz cevaplar doğrultusunda programlı ve kurmaca bir çalışmaya yönetime sahip olmalıyız. İşte bu noktada kitle çalışmasıyla kendimizi yenileme, dönüştürme, kitleleri kucaklayacak örnek kurulumlar yaratma çabasının atması gitmesi gerektiği ortaya çıkıyor.

Çeşitli kesimlere bu somutlukla gidemediğimiz, çağırılmaları onların kendi özgünlüğü, çeşitliliği, olanakları ve olanaksızlıkları üzerinde sekillendirilemediğimiz noktada, haracadığımız çabaların büyük bölümünün boşa gitmesi kaçınılmazdır. Bunun böyle olmaması için, kurmaylığın ve programlığın en ince ayrıtlarını bile düşündü üyümler devrimi savaşın hem kitleleştiği boyutunu artırmalı, hem de kitle örgütlenmesine yeni biçimler yaratarak uygulamalıdır. Kitle örgütlenmesini hızlandırmak, devrimci savaşta büyüktekeri döndürmek, yeni yaklaşımların yolu buradan geçiyor. Kitle örgütlenmesini programlı ve kurmaca düşünmek, aslında devrim programı ve kurmaca düşünme, DHKP-C içinde programlı ve kurmaca savaşmamaktır.

Biz herhangi bir konunun, herhangi bir eylemin, herhangi bir şeyin propagandasını ve ajitasyonunu yaparken, neyi hedefliyoruz, hangi amaçlarla hangi eylemi yaptık, yapılan eylemin amaçları, hedeflerine uygun bir propaganda çalışması yapılabiliyor muyuz? Hangi kesim içinde ya da hangi bölgede, buraların özelliklerine göre nasıl bir propaganda çalışması yapmamız gerekir vb. soruları her zaman somali ve bu sorulara vereceğimiz cevaplar doğrultusunda programlı ve kurmaca bir çalışmaya yönetime sahip olmalıyız. İşte bu noktada kitle çalışmasıyla kendimizi yenileme, dönüştürme, kitleleri kucaklayacak örnek kurulumlar yaratma çabasının atması gitmesi gerektiği ortaya çıkıyor.

Zonguldak ayaktaydı

Siyasi iktidarı "ya özelleştir ya kapat" uygulamalarına ikinci tepki Zonguldak halkından geldi. Karabük Demir-Çelik fabrikasının kapatılmak istemesine karşı Karabük halkının 4 saat süreyle hayati durumunun ardından, bu kez de Zonguldaktaki kömür ocaklarının kapatılması kararına karşı eylem yapıldı. Zonguldakta da kepkenler indi, okullarda boykot yapıldı, emekçiler ve tüm halk meydanlarda buluştu.

Aralarında pars a toplama peşinde koştan siyasi partiler ve bazı meslek odalarının da bulunduğu Temsilciler Meclis'nin eylem kararı, aslında madencilerin ofisini köreltmeye yönelikti. Karara göre, yeraltındaki madencilik çalışmaya devam edecekti.

Ancak eylem günü geldiğinde, sendikaların pasif tavır bile madencileri ocağına hapsedemedi. Bir günlük yemmesinden vazgeçen birçok madenci, eyleme katılmayı tercih etti. Sabah erken saatlerde Kozlu, Amasra, Üzümez gibi birçok merkezde toplanan madenciler, İstasyon Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Kademeli işçiler de ortak taleplerini dile getirmek ve madencileri güç vermek için meydana çıkarak yerlerini almışlardı. Kötü hava şartlarına ve yağın yağma rağmen, tüm Zonguldak halkı büyük bir coşkuyla mitinge katılmaya gelsekti.

Mitingin başlama saatine doğru, İstasyon Meydanı'ndan, madenci heykeline toplu yürüyüş başladı. Heyken önü bir kent görünümündeki Zonguldak sadece emekçilerin sloganları duyuluyordu. Daha önceki Ankara yürüyüşünde Mengen'den geri döndürülen madencilerin içinde ise, hep geri dönüş burulduğu vardı. En büyük istekleri, bir kez daha Ankara yoluna koymak ve ne pahasına olursa olsun Ankara'da haklı taleplerini haykırabilmekti. Mitinge ilk konuşmacı ANAP'lı Belediye Başkanı Zeki Çakandı. Çakan, Ankara yürüyüşü döneminde Köyler için Genel Müdürlüğü görevini yapmaktaydı. Mengen'de ise dozerlerin emekçilerin yolunu kesmesi için emri veren kişiydi. Her ne kadar o zaman emri veren kendisi değil vali olduğuna söylese de, işçi düşmanı tavırını bugün de sürdürüyor. Belediye işçilerinin isten çıkartılmakla tehdit edildiği ve temizlik işçilerinin özelleştirildiği Zonguldak Belediyesi'nde halen grev hazırlığı sürüyor. Ancak başkanlığını Şemsi Denizler gibi bir işçi düşmanının yaptığı Genel Maden İşçileri Sendikası (GMSİ), Çakan gibi bir insan Temsilciler Meclis'nin başına getirilmesine ısrar etmemiştir.

Yaşamları madencilerin varlığına bağlı bulunan Sanayi ve Ticaret Odası, siyasi parti temsilcileri elbette miting boykotuna yaptıkları konuşmalarla emekçilerin haklarının savunucusu kesilmişlerdi. Bununla beraber, her ne

kadar çok radikal gözükseler de, sık sık Temsilciler Meclis'nin hazırladığı pankartlar dışında pankart açılmaması için uyarda bulunanlar ihmal etmediler. Tahammül edemedikleri ise, üniversite öğrencilerinin taşıdıkları "Kavgamız Kavgamızdır" yazılı bir pankarttı. Konuşmacı olarak kürsüye gelen Halk İş Konfederasyonu Genel Sekreteri ve Özpetik-İş Genel Başkanı Metin Türkler bile yapılan uyarılardan nasibini aldı. Konuşmasında "Artık miting yapıp dağlara taşlara bağırmanın zamanı geçti. Hükümet ekmeğimizi elimizden almaya çalışıyor. Artık havalar iyice soğumadan bir an önce Ankara yoluna koyulmak gerekir. Demir-Çelik işçisi yürüyüşüne katılmak için ma-

dencileri satan Şemsi Denizler, konuşmasında her ne kadar Ankara yürüyüşü gibi eylemlere değinmekten kaçınsa da, atılan dolderdan madenciler karşısında bazı sözler vermek zorunda kaldı. Denizler'e göre ise yürüyüşün tarihini Çiller belirleyecekti. Konuşmasında madencilerin siyasi iktidara yönelik öfkelerini yumuşatmak isteyen Denizler, yaşanan gelişmelerden siyasi iktidarı değil, Çiller'in yanındakileri

"bazı dalkavukların" sorumlu olduğunu vurgulamaya çalıştı. Ancak konuşmacıların demagojileri miting boyunca sık sık atılan "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Genel Grev Eylemimiz", "Hükümet istifa", "Çiller Amerika'ya karsı", "Emekçilerin konuşusunu sık sık

şiddetlenen yağmur da engelleyemedi. Ancak yine de madencilerin haklarını alabilmesi, Ankara'ya ulaşabilmesi için, önce sarı sendikacılık engelini aşmaları gerekiyor. Üstelik madenciler ekme kapıları olan maden ocaklarının kapatılmak istenmesinin nedenini de çok iyi biliyorlar. Bir maden işçisi bu konuda "Kapitalizm her zaman daha fazla kâr peşindedir. Bir ocağı yatırım yapsa paranın kendisine dömesinin için, en azından kırk dömesinin için en azından 4-5 sene beklemek zorundadır. Bu nedenle onlar Rusya'dan kömür getirip satmayı tercih ediyorlar. Kendilerine rakip olarak gördükleri bu işletmelerin de kapatılmasını istiyorlar." diyor. Madencilerin en büyük tepkisi ise burjuva basına yönelik. Miting boyunca atılan "Satılık Madene İstemiyoruz" sloganları ve eylemi izlemek için gelen gazetecilerin uğurlarken söyledikleri "Dönünce gerçekleri yazın. Size ile de bizi desteklerin demiyoruz. Ama lütfen gerçekleri yazın" sözleri de bu durum göstergesiydi.

denci kardeşlerin Gerede'de bekleyecekler" diyen Türkler'e uyarı GMSİ Yürütme Kurulu üyesi Selahattin Ataman'dan geldi. Türkler konuşmasında "Yine çizmeyi aşmışım, hemen sağdan soldan uyarılar gelmeye başladı. Ancak bir kez daha Ankara'ya yürümeye gerektiğini vurguluyorum" diyecek devam etti.

Burjuva basının da desteğiyle ma-

"Sigortasız Çalışma" çağırış

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DISK) Ekim ayı sonunda başlattığı "Sigortasız Çalışma" kampanyası bir yandan dev erderken, diğer yandan DISK, kampanyada ortaya çıkan tespitlere ilişkin bir rapor hazırladı.

Kampanya özellikle sigortasız işçi çalıştırmanın yaygın olduğu tekstil ve metal işkollarında yoğunlaşırken, bu konuda hazırlanan bildir, broşür ve afişler 22 ilde sanayi siteleri ve atölyelerin girişlerine asılıyor.

Kampanyanın üzerinden iki haftalık bir süre geçtikten sonra hazırlanan rapordan çıkan ortak sonuç ise sigortasız çalışmanın nedeninin "korku" olduğu şeklinde. Bunun dışında çalışa nedenleri olmakla birlikte, özellikle ekonomist sorumuluğu ağır basan işçiler, işsiz kalmaktan korktukları için bu konuda dayatıcı olamıyorlar. Hazırlanan raporda sigortasız çalışmaya kabul eden çoğu işçi, "Sigortalı çalışmam iş yaptığımı şüphelilerim, geçimce sıkıntısı içindeki kimi mü-

fettişleri zengin etmekten, bizlerin de işsiz kalmadan başka bir sonuç vermiyor" düşüncesinde olduğunu belirtiyor.

İşçi Neden Sigortasız Çalışmaya "Evet" Diyor

Sigortasız çalışma kampanyası ile ilgili hazırlanan raporda ayrıca şu tespitler yapıldı.

-İşini kaybetme korkusuyla her türlü olumsuzluğu kabul ediyor, karşı çıkmıyorlar.

-Kendilerini koruyacak, sorunlarına sahip çıkacak güvenciler kurumlarına ihtiyaç duyuyorlar.

-İşverenleri yasalardan çinmeledeki rahatlığı karşısında kendilerini çaresiz ve dayanaksız hissediyorlar.

-Yasal hakları konusunda bilgisizler. Bu nedenle haklarını aramada etkili olamıyorlar.

-Sigortasız çalışmaya onaylayan çalıştırılanın yetersizliği nedeniyle, sorunun çözümüne dönük arayışa girmiyorlar. Yasalar kaçır üstünde kalmaktan işi geçmiyor

Yasalarda Sosyal Sigorta

Anayasa Madde 60: "Herkes sosyal güvenlik hakkına sahiptir. Devlet bu güvenliği sağlayacak gerekli tedbirleri alır ve teşkilat kurar."

506 Sayılı Sosyal Sigortalar Yasası

1-Bir hizmet almak dayanarak bir veya birkaç işveren tarafından çalıştırılan sigortalı sayılır.

2-Çalıştırılanlar, işe alınmalarıyla kendilerinden "sigortalı" olurlar. Sigortalılar ile bunların işverenleri hakkında sigorta hak ve yükümleri sigortalının işe alındığı tarihte başlar. Bu surette, sigortalı olmak hak ve yükümlüden kaçınılmaz ve vazgeçilemez.

3-Sigortalı çalıştırılan bir işin veya işyerinin başka bir işverene devrolunması veya itikali emeli halinde de, yeni işveren bunu bildirmediği müddetle, Bu işlerde çalışan sigortalıların sigorta hak ve yükümleri devam eder.

4-İşveren çalıştırdığı işçileri sigortalılamak üzere en geç bir ay içinde SSK'ya bildirmeye mecburdur.

Demiryolu ve PTT emekçileri hizmeti vermedi

Kamu emekçilerinin ulaşım ve haberleşme alanındaki eylemleri etkili oluyor. Emekçilere yönelik saldırıları püskürtmek, kişni ve sendika hakları kazanmak için bütün çalışanlar bu sese kulak, eylemlere ise omuz vermeli. Emekçilerin sesini duymamakızın gelen işverenlere geri adam attırarak bitirmeli, imveyi yükseltmek, polis barikatlarını aşma cesaretini göstermeli.

PTT ve demiryolu emekçilerinin, içinde ekonomik demokratik taleplerin de bulunduğu eylemlerine ve taşeronlaştırmaya karşı 26 Ekim'de başlatılan eylemleri 21 Kasım'da yeniden boyutlandı. Binliğin gibi 26 Ekim'de her iki işkolunun çalışanları iş bırakmışlar, daha sonraki günlerde demiryolu çalışanlarının eylemleri yer yer devam ederek bu alandaki yolcu ve mal taşımacılığını önemli ölçüde akastmıştı. Siyasi iktidarı çalışanların bu sesini ve taleplerini göstermekten gemesi, memurların ofisleri daha da büyüttü. PTT çalışanlarının örgütlü olduğu Tüm Haber-Sen ve demiryolu çalışanlarının örgütlü olduğu BTS (Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası) 21 Kasım'dan itibaren daha etkili ve yaygın iş bırakma kararı aldılar.

21 Kasım'da başlayan iş bırakma eylemi 22 Kasım'da daha da hızlanarak on binlerce çalışanı içine aldı.

Hak Talebine Polis Tahammülsüz

PTT çalışanlarının eylemi İstanbul'da çok sayıda çalışanın olduğu Telefon Başmüdürlüğü'ne yoğunlaştı. Bu işyerinin yanı sıra telefonları yanıltı vermemek, posta almasını, mail yapmasını vs. şeklinde süren iş bırakma eylemi diğer telefon müdürlükleri ve büyük postanelerde de etkili oldu.

Emekçilerin mücaddelesinden korkan siyasi iktidar çalışanların sesine kulak vermemek için sendika yöneticilerini gözaltına almayı planladı. 21 Kasım'daki eylemlere çoğunluğu sendika yöneticisi olmak üzere 22 PTT çalışanı gözaltına alındı. Arkadaşlarının gözaltına alınması diğer PTT çalışanlarının ofisleri daha da arıttı... 22 Kasım'da PTT çalışanları 8-10 metre büyüklüğünde ve üzerinde "Ekimeğiz ve Onurumuz İçin Grevdeyiz" yazılı bir pankartı işyerlerinin duvarına astılar. Haklı gözaltıları protesto ve taleplerini daha güçlü haykarmak isteyen binlerce PTT çalışanı da Telefon Başmüdürlüğü'nde toplandı. Bu arada PTT Genel Müdürü Yıl Bettinmerin Telefon Başmüdürlüğü'ne binasına gözetilmişi öğrenen memurlar, "Haksız Gözetilmişi Sor", "PTT Bizimdir Sattılar", "İş-Memur El Ele Gelmek Grevi", "Örgütlenme Hakkımız Engellenemiyor" şeklinde sloganlar attılar. Bu tepki üzerine PTT Genel Müdürü dışarı çıkarak çalışanların sorunlarıyla ilgilenince ilişkin bir konuşma yaptıktan sonra memurların dağılmasını istedi. PTT çalışanları buna tepki göstererek dağılmayacaklarını, gözaltıların arkasındaki hepsinin serbest bırakılmasını istedikler. Ancak memurların kararlılığı bazı sendika yöneticileri araya girmek yurmuştu. Memurlar bunun üzerine dağıldılar.

PTT Çalışanları Grevde

Tüm Haber-Sen öncülüğünde greve çıkan PTT emekçileri, grevin 4. günü olan 24 Kasım günü Gayrettepe'de İstanbul Yaka Telenin Başmüdürlüğüne toplandılar. Kamu emekçilerinin bu eylemine Haber-Sen sendikası 1 Nolu şube, Aras Kargo İşçileri, Egit-Sen 5 Nolu şube, Yol-Sen Sendikası adına Ercan Atmaca, DISK Eski Genel Başkanı Kemal Nebioğlu, Prof. Dr. İzzettin Önder destek verdi. Ayrıca birçok sendika ve kurum, gönderdikleri destek mesajlarıyla kamu emekçilerinin yanında olduklarını söylediler.

Sabah erken saatlerde Gayrettepe'ye gelen ilk hazırlanan kamu emekçilerinin büyük birde yürüyüşleri, hatta servis otobüsleri daha polis engeline karşılaştı. Çayırözü, Gebze, Yaka'narında gelen servis otobüsleri Erenköy'de PTT tahammülsüz önünde yola çıkarak engellenmek istendi. Ancak kamu emekçileri bu engeli Ankara asfaltında yolu keserek protesto ettiler. 150. Yıl Posta İşleme Merkezi'nde toplanan kamu emekçileri de, polislin önünde emelleme cabalarına rağmen, yürüyüşlerini gerçekleştirtiler. İstanbul'un büyük yerinde servisleri engellenen kamu emekçileri, her şeyi rağmen Gayrettepe'ye ulaştılar.

Gayrettepe'de toplanan kamu emekçileri adeta bir bayram havası içerisindeydi. Konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı, gelen destek mesajları okundu, türküler söylenip halaylar çekildi.

Kamu emekçileri, 6 aydır ücretleri dondurulan sözleşmeli personel ve diğer PTT çalışanlarının ücretlerini her tarafı belirlememesi için, Üstünleşme Beklentisi ve siyasi iktidarı toplu sözleşmeye çağırarak, gasp edilen haklarını geri istedikler. Servislerin kaldırılması, yemek sorunu, teknisyenlerin işsiz hale gelmesi engellenmesi, zincirli kaldırılması ve en önemlisi de ücretlerin protesto edildi. Ayrıca Birlik-Haber-Sen Başkanı Ali Demirelin tepeden inme, bakanlık emriyle grevde getirmesi protesto edildi.

26 Ekim'de Tüm Haber-Sen'in uyarı eyleminden sonra, kamu emekçileri sorunlarının çözümü için diyalog yolunu açılacağı beklerken, baskı ve sürgünlere karşılaştılar. PTT çalışanlarının tepkisi sürüyorlardı, ancak diğer sorunlar gözlemlendi.

PTT çalışanlarının eylemleri gündemde önemli birer faktör oldu. Tüm sorunları çözlemleri için örgütlenmişleri güçlendirmeli ve daha kararlı adımlar atmaları gerekiyor.

Demiryolu Çalışanları: "Angaryaya Hayır" TCDD Yetkilileri Suskun

Eylemlerini grev-toplu sözleşme sendika hak talebi yanında, özellikle işkolunda yaşanan hak gaspı ve angaryaya

len fazla çalıştırılmaya karşı eylemlerini 21 Kasım'dan itibaren arıttılar. İş yavaşlatmanın dışında demiryolu çalışanları 22 Kasım'da toplu vizeyle çıkarak, hizmeti tamamen durdurdular. Eylemler özellikle İstanbul, Iskenderun, Adana, Gaziantep, İzmir, Samsun, Sivaz, Tarsus, Kütahya, Manisa, Sivas ve bağli hatlarda yaygın oldu.

22 Kasım'da İstanbul Haydarpasa Garı'nda toplu vizeyle çıkan demiryolu çalışanları gar önünden Kadıköy girişine kadar bir yürüyüş düzenlediler. Yürüyüş sırasında "Sadaka Değil Toplu Sözleşme", "Angaryaya Hayır" sloganları atıldı.

BTS'nin aldığı eylem kararı Adana'da özellikle etkili oldu. Adana'daki demiryolu çalışanları saat 05.00'ten başlamak üzere tam gün iş bıraktılar. Sabah saatlerinde Adana Garı önünde toplanan yaklaşık 500 demiryolu çalışanları pankartlar açarak "Sadaka Değil Toplu Sözleşme" vs. şeklinde sloganlar attılar. Daha sonra TCDD 6. Bölge Depo-su'nun önünde toplanan demiryolu çalışanları bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasını okuyan BTS Adana Şube Başkanı Mehmet Akdemir, "TCDD yetkilileri büyük bir sorumluluk örneği göstererek taleplerimize karşı suskunlığını koruyor. TCDD yetkilileri sorunlarımızı

görmektikten, taleplerimizi duymadıkları geliyor. Bunun yerine çeşitli baskı ve tehditlerle bizi hak taleplerimizin vazgeçmeye, Ulukışla, Fevzi Paşa gibi depo merkezlerine 'vakaletleri' adı altında göndererek bizi yıldırmaya çalışıyor. Ancak şu iyi bilmiyoruz ki biz demiryolu çalışanları taleplerimizi almakla ısrarlıyız. Bu taleplerimizin yerine getirilmesi için her türlü meşru ve demokratik eylem ve etkinliği yapmada inancı ve kararlıyız" dedi.

Mimar-mühendisler eylemdeydi

"Yetmiş bin kamu çalışanı mühendis ve mimarın ekonomik ve sosyal durumu bugün son derece kötüleşmiştir."

Uygulanan ekonomik politikalarla mühendis ve mimarların üretim sürecindeki konumlarına üstünlükleri sorumluluklara ve sahip oldukları eğitime uy mayan bir düzeye indirmiştir. Bütçe politikaları ve uygulamaları kamu çalışanı sınıflar arasındaki dengeleri türlüyle bozmuştur.

Buğün müki idari personel, yayı personeli, askeri personel, emniyet görevlileri, din görevlileri ve sendikali çalışanlar göz önünde alınıldığında mühendis ve mimarlar haksızlığa uğramakta ve onurları kırılmaktadır.

"TCMMOB'nun bu sorunların çözümüne yönelik olarak hükümet ve diğer ilgililer nezdinde yapmış olduğu tüm girişimler sonuçsuz kalmıştır."

Hükümet, devleti küçültme politikaları doğrultusunda mühendis ve mimarların gözden çıkarılması...

"Oysa gözden çıkarılan ülkenin sayılabilecek kalkınması ve geleceğidir diyen mimar ve mühendisler, insanca yaşamak ve ülke yönetiminde kendilerini ilgilendiren konularda söz sahibi olmak istiyorlar.

Geçen yıl TCMMOB'nun genel kurulundan sonra Ankara'da Başbakanlığa

yürüyerek, siyasi iktidarı sorunları konusunda uyararak mimar ve mühendisler 19 Kasım'da Ankara'da yaptıkları mitingde "Artık sokaklar sesimizi duymak" dediler.

19 Kasım günü saat 11.00'de Şhiye Köprüsü üstünde yolcu yağmura rağmen toplanan binlerce mimar-mühendis buradan mitingini yapıpaca Tandoğan Alın'na kadar bir yürüyüş düzenlediler. Yürüyüş sırasında, "Kahrolsun IMF Başmüfisi Türkiye", "Onurlu İş Onurlu Ücret", "Yağmura, Soğukluğa, Talana Surt", "Mühendisleri Bu Hala Düşürünler Utarın", "İGAP Acı Mühendisler Nerede", "Mühendis Mimarlar Halkın Nerede" yazılı dövizler açtıkları, aynı içerikte de sloganlar attılar.

Miting alanında TMMOB Genel Başkanı Yavuz Önen mühendis ve mimarların içinde bulunduğu sorunları ve mühendislerin taleplerini içeren bir konuşma yaptı. Yavuz Önen konuşmasında ayrıca "Artık sokaklar sesimizi duyacak, kamuoyu gürlecek, kamudaki proje üretimi, elektrik üretim ve dağıtımını, demir-çelik, çimento, kömür üretimi, doğal gaz dağıtımını ve mühendislik, mimarlık hizmetlerini gerçekleştireceği her yerde etkileyecek" üretilen gelen gücümüzü göstereceğiz" sözleri ile mitingdi.

Mitingle TMMOB genel bir bildiri dağıttıkları, Tolga Çandar altında bir mühendis eşliğinde "Venseremos" marşını söylediler. Çeşitli demokratik hakları örgütlerini destek mesajı gönderdiği miting saat 15.00'te bitirdi.

Emperyalizmin Bosna oyunu

Balkanlar'da Ağustos ayından bu yana süren suskunluk, bir kez tekrar bozuldu. Ve çatışmalar yeniden alevlendi. Günlükler Bosnaklara milyonlarca dolar yardım yapacağını açıklayan ABD, Birleşmiş Milletler'de arkasına alarak, Bosna-Hersek'e uyguladığı silah ambargosunu kararıyla geçiştirmiş haftadan itibaren gevşetmeye başladı.

Bölgede yaşanan ve yaklaşık üç yıldır süren bu savaşta ABD, ilk kez bu kadar açık Bosnaklara destek veriyor. CIA aracılığıyla Bosnak ordusunu eğitiyor, taktik operasyonları düzenliyor, uyuşturucu istihbaratı yapıyor. Kısacası, bölgede süren savaşta birçok faydalı destek doğrudan ABD yönetiyor. Aylardır uniforma ve üniforması ABD'li bir Bosna ordusu olarak karargahlarında kaldığı ise, dünya kamuyla için sır değil.

Bugün Balkanlar'da süren suskunluğun tekler bozulmasının ve ABD'nin Bosna'ya bu kadar ilgilenmesinin nedeni, zedelenen ABD çıkarlarında aranmalıdır. Dünyanın herhangi bir bölgesinde ABD çıkarlarına ters düşen bir gelişme olduğunda, nasıl ki "barış", "insan hakları" demagogisiyle savaş ve katliamlar çığırına çıkıyor, bugün eski Yugoslav'ya dağıtıcı gelişmeler de aynı paralelliği taşıyor. Bugün sorun, ABD'nin mazlum Bosnak halkının katledilmesine sessiz kalmasından çok, Amerikanın çözümü yaşamayan Sırpırları fazla "ileri" gitmesinden kaynaklanıyor.

ABD açısından öncelikli atılması gereken adım uzun süre-eksiklikleri, hatalarına gözlemlenmesi, bir arada yaşayan halkları, sınıl-milliyetçi çekişmeleri yaratarak ve bu çekişmeleri körükleyerek birbirine düşündürme ve kirdirmektir. Bunu başardığı anda da, aynı planını hayata geçirecek, yarattığı ulusal çatışmalar so-

nucunda güçsüz düşen uluslara kendi tahakkümü ve düzenini kabul ettirecek. Nitekim öyle de oldu.

Emperyalizm, Bosnaklar, Hırvatlar, Sırp arasındaki ulusal çekişmeleri körükleyerek, provokasyonlar yaratıp kıskırtarak birbirine düşürdü. Bununla beraber, başlangıçta ekonomik olarak diğer uluslardan daha güçlü ve zengin olan Sırp'ları ağır silahlarla donatarak destekledi. Bu politika ve destekten güç alan Sırp'lar, Bosnak ve Hırvatlar karşı tüm dünyanın nefretini kazanan saldırılar düzenledi. Tezgahlanan bu oyunda Balkanlar, diğer halkların birbirini boğazladığı iç savaş alanına döndü.

Fakat Sırp'ların gelişimi ve güçlenmesi, ABD'nin Balkanlar'daki çekişmeleri en alt düzeye indirerek "yeni dünya düzeni"ni kurma istishtarına programını önünde engel olmayı başlandı. Bu durum, haliyle ABD çıkarlarına zarar verdim ve bunu istemeyen ABD, sanki Sırp'ları yaptıkları, yaşanan insanlıklısı savasın gerçek sorumulus kendisi değilmiş gibi kişiyüzlerce taraf değıştirdi. Her zaman yaptığı gibi "insan hakları", "barış" demagogisiyle sarılarak, "mazlum" Bosnak ve Hırvat askerleri eğıtme, onlar için uyuşturucu istishtarını kurmaya başladı. Ama bu demagogik destek boşa değildi, Hırvatlar ve Bosnaklar Amerikanca "çözüm" e evet derken, Sırp'lar hayır diyor, ayak diyor.

Sırp'lar nankörölük ederek fazla ıleri gitmişlerdi, ABD'ye rağmen bir güç olmak istiyorlardi, buna izin verlemesdi. Daha sonraki süreçte, Sırp'ların yaptıklarından çok zedelenen ABD ve diğer emperyalistler, Sırp'ları sadece kınamakla yetinirken, bugün için ucunun kendi çıkarlarına dokunmaya başladığı görünce, uçakları Sırp mevzilerine

bomba yağdırmağa başladılar.

Kendi hayatılık ve sömürlerini devam ettirmek için kılkıtan kılığa girilen başta ABD olmak üzere, tüm emperyalistler eski Yugoslav'ya topraklarında akan kanın sorumulusu olarak halklara hiçbir şey vermez, hiçbir soruna çözüm getiremezler. Onların "barış"ları, "demokrasileri", "insan hakları" savunuculukları kişiyüzölükten, daha fazla katliam, ağılık ve yoksulluğa başka bir anlamla gmez. Çünkü onların defterinde bu kavramları veri bile yoktur. Bugün Balkanlar'da "çözüm" e en ufak katkıları bile alamaz.

Yaşanan gelişmeler, bütün çıplaklığı ile ortadayken, burjuva basında ve TV'lerde gerçekler tersyüz edilmeye çalışılıyor. Bugün medyanın yaptığı, halkların başışın emperyalizmin kişiyüzölüğünü ve suçluluğunu gizlemeye çalışmaktır. Bu, gerçek suçları "kurtarıcı" gibi gösterilecek yapılmaktadır.

Bu yetmezmiş gibi, sahibinin sesi usak basın, Hırvat ve Bosnak halklarının yaşadığı acılara ağıt ediyor. Yaşanan acıların ve zorlukların nedenlerini ve sorumluluklarını yansıtmaya yerine, tecavüz edilen kadınlara, bunlardan doğan bebeklere ve öldürülen çocukları ıleri malzemes haline getiriyor. Sırp'ların saldırısına uğrayan kadın bedenlerini, her zamanki ahaksızlığıyla mala haline getiriyor. Bilinçleri çarpıtarak ıleri "Muslimanlık", "Musliman-Hıristiyan çatışması" söylemlerine sarılarak, ıleri, gerici propagandayı körükliyor. Böylelikle emperyalizmin ve kurular alkanların, din kullarılar halkları arasını düşmanlığa tohumlan ediyor.

Bosna-Hersek'te sokak ortasında vurulmuş çocuk görüntülerini manşetlere çıkaran burjuva basın, Kürdistan'da ya-

şanan vahşeti gözlerden saklamağa çalışması, halkların çektiği acıların kendisini hiç ilgilendirmeyişi de ıtiraf ediyor.

Olğışırının tavır da, efendisi emperyalizmin tavırından farklı değildi. Emperyalizmin politikalarını endekslenerek Amerikanın çözümünü propagandası yapıpken, diğer yandan da Bosna-Hersek sorunu süni gündem yaratma çabasının bir sonucu olarak iç politika malzemesine dönüştürölüyor. Güçlü Sırp vahşeti ki na-nivomus gibi yapılarak, gerçekte emperyalist hayatların ve savaş taciirinin çıkarın doğultusunda halkların katledilmesi seyrediliyor, yaşadığı acılara onay veriliyor.

Eski Yugoslav'ya oluşturan halklar, ancak ızerlerinde oynanan oyunlara, milliyetçilikle dayalı sadırganlığa ve emperyalizme salırlarını çevirebildiklerinde bu tezgahın kurtulabilecektir. Emperyalist Paylaşım Savaşları sırasında, baş ısıgale karşı Sovyetler Birliği'nden sonra en güçlü direniş örgütleyecek ya ni veren ve Yugoslav'ya kurarak so-yalizme yönelen bu halklar, emperyalizmin "bol-parçala-yönet" politikasına, her kez daha halkların birleşik devimini politikasıyla karşı çıktıklarında "Birleş-Savaş-Kazan" diyerek hareket ettiğinde, gerçek kurtuluşa ulaşacaktır.

Devrimci buğün Balkanlar'daki gelişmelere duyarız kalmamalıdır. Devletin ve gericiilerin kişiyüzölük kullandıkları Bosna-Hersek sorunu, gerici örgütlerin menin malzemesi olmanın ıkınımalıdır. Ezilen halkların sorunlarının gerçek sorumulusun emperyalizm olduğu ve bu sorunları gerçek anlamda sahiplenilenler faşistler değildi, entenasyonalist devrimler olduğu gerçeki halklara kavratılmalıdır.

Küçük generaller Arafat'a karşı

"Gazze'de sokak savaş, 13 ölü"

19 Kasım 1994 tarihli gazeteler böyle verdi haberi. Kim kimine çatışmıştı? Ölen kimdi, öldüren kim?

Filistin polisliyle "barış" anlaşmasına karşı olan radikal İslamcı HAMAS militanları çatışmıştı. Bu kez ölen de, öldüren de Filistinliydi. Bir zamanlar aynı siperlerde aynı dümana karşı beraber çatışan, bugün vatanı yitmiş, ölenler, aynı siperlerde kalıp işgalcilerle karşı silahlı mücadelede ırer ederlerken, öldürölen ise birlikte savaştları siperleri terk edip işgalcilerin safına geçmişti.

Olaylar, İsrail hedeflerine askeri eylemler düzenleyen HAMAS savasçılarının tutuklanmasıyla başlamıştı. İsrail, HAMAS savasçılarının tutuklanmasını istemiş, Filistin polisi de, İsrail'in bir değidini iki emtreyek yüzölüm HAMAS savasçısını tutuklamıştı. Bu gelişmeler üzerine, küçük generaller taşlara sarılarak bir zamanlar halkı için, vatanı için, kurtuluşun adı olan Arafat'ı ve tutuklanmaları protesto için sokaklara dökölü. Küçük generallerin karşısında bu kez İsrail askerleri değildi Filistin polisi vardı. Emperyalistler tarafından desteklenen, Arap şeyhleri tarafından beslenen Filistin polisi ve geçmiş hemen her ırsatta küçük generalleriyle gur duyduğunu söyleyen Arafat, şimdi kurşun yağdırılarak 13'ünü katletmiş, 300'ünü ise yaralamıştı.

Aynı günlerde Filistin yönetiminin Nebil Saat "İsrail bizi den garıyavlanğıni yapmamızı beklemesini" diyor. İsrail'in emniyetli radikal İslamcılara, özellikle HAMAS militanlarına karşı tutuklamaları başla-

yan, bugün yetmediği yerde silah kullanmaktan çekinmeyecek Filistinlileri katleden Filistin polisi, kendi deyimleriyle tam da garıyavlanğıni soyunmuş Garıyavlanğıni daha başka nasıl yapılabılır?.. İsrail Başbakanı İzak Babın, olaylar üzerine "Gazze'deki olaylara müdahale etmeyeceğiz" diyerek, Filistin polisine duyduğu güveni ifade ediyor. Çünkü İsrail askerlerinin yapacağı her şeyi, Filistin polisi İsrail adına yerine getiriyor.

Bugün Filistin'in özgürlüğü için silahlı mücadelede ısrar edenlerden, İsrail'den çok daha fazla Arafat rahatsız olmaktadır. Saldırıların altında bu rahatsızlık vardır. Arafat ihanet anlaşmasına karşı çıkp, işgalcilerle karşı savasmayı seçen örgütleri buğün boğamazsa, yarın bunların kendilerini aytıkları altındaki toprağı çekip alacağını bilmesinde... Bu yüzden İsrail'in kendisine karşı kullandığı "Bu örgütler dışından yönlendirilmektedirler" demagogisi, bugün direnen örgütleri karşı kendi kullananmaktadır.

Arafat dün, işgal altındaki ülkesinin başışınızdı, halklarının özgürlüğü kavgasına önderlik etmiş, silah sarılmıştı. Özgür vatan uğrunda birlerce şehit verilmiş, birçok bedel ödenmişti. Sözler verilmiş, yeminler edilmişti: "İşgalciler vatanımızın koulmadı, vatanımız özgür olmadan silah elden düşmeyecek" diye...

Yıl 1994 ve Arafat bugün verdiği tüm sözleri, ettiği tüm yeminleri unuttu. Vatanına, halkına ve şehitlerine ihanet etti. İşgalciler koulmadı, vatan özgür olmadan silahlar bırakıldı, işgalciler barış im-

zalandı, FKÖ, bugün ihaneti daha da ılerleterek, İsrail'e satış anlaşmasını tanımayarak vatanlarının işgalcilerden kurtulmasını için silahla, taşla, tağınla vatanı yağdırıyor. Geçmişte işgalcilerle doğrut, tuğru namıdır, şimdi kendi halkına doğrutarak, İsrail'in geleceği için en büyük güvencesi oluyor. Evet, Filistin halkı için Arafat bugün ihanetin adı olmuştur. Geçmişte Arafat'ın adı haykırarak işgalcilerin kurşunları altında taşla sarılan küçük generalleri buğün "Arafata ÖKÜ", "İşgalciler Ülkemizde Defolun" sloganlarıyla, FKÖ ve İsrail kurşunları altında taş sarılıyor. Arafat'ın eski küçük generalleri, şimdi Arafata ve İsrail işgalcilerine karşı özgür vatan için mücadeleyi yükseltiyorlar.

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür

EROL YALÇIN

(1965-1993)

26 Kasım 1993 akşamı İstanbul Hasköy'de Selma Doğan'la birlikte şehit düşen Erol, devrimci mücadeleyle 1988 yılında Yıldız Üniversitesi'nde tanıştı. Girişken ve atak kişiliği, kitlelerle kolay bağ kurabilme yeteneği, zaaflarına karşı acımasızlığı, kendini yenilemedeki inatçılığı, mütevazı bir sıra neferi olmasıyla DEV-GENÇ saflarında yönetici oldu. Darbeci ihanet çetesinin mahkum edilmesi ve zararlarının önlenmesi için DEV-GENÇ'in üstlendiği görevlerin yerine getirilmesinde Erol'un payı büyüktür. 1993 Ekim'inde İstanbul DEV-GENÇ siyasi sorumluluğuna atanan Erol, bir savaş narası olmasıyla, yenilikte inatçılığı, ataklığı, gözüpekliliği ve kararlılığıyla aramızda yaşıyor...

SELMA DOĞAN

(1975-1993)

Yoksulluk, yalnızlık, annesi ve kardeşleriyle yaşam kavgası verme zorunluluğu Selma'yı genç yaşında olgunlaştırdı. Bir yandan öğrenimini sürdürürken, diğer yandan çalışmak zorundaydı. Bir ekmekçiydi o. Düşünün pisliklerine, sömürü ve baskılarına içten içe büyüyen kını devrimcilerle tanıştığında bilinçli bir hal aldı. Darbeci ihanet çetesinin devrimci hareketi arkadan hançerlediği, bütün sırlarını deşifre ettiği

günlerde tüm içtenliğiyle devrimcilerle kapısını açtı. Devrimci harekete yürekten bağlanan bir dost, her sempattan olan Selma 26 Kasım 1993'te Hasköy'deki evlerinde Erol Yalçın ile birlikte şehitler kervanına katıldı. Onu hiç unutmayacağız...

KIYMET HANOĞLU

(1967-1993)

Eyüp Belediyesi'nde mühendis olarak çalışan Kıymet'i 13 Kasım 1993 günü İstanbul Kartal'da geçirdiği bir trafik kazasında kaybettik.

1991 yılından itibaren BEM-SEN'de örgütlü olarak memurların hak alma mücadelesinde yer aldı. 15-16 Ağustos 1992'de BEM-SEN Genel Kurulu'nda Genel Eğitim Sekreteri göreviyle yönetime seçildi. Sendikâl mücadelede adı her zaman anılacak.

Şehitlere sözümüz var

Ülkenin dört bir yanında şehit düşen halk kurtuluş savaşçılarını anmak, katledilmelerini protesto etmek için çeşitli eylem ve etkinlikler devam ediyor. Mücadele içerisindeki yoldaşların halk kurtuluş savaşçılarını yazılmalara, pankartlara, mezar anımlarıyla sahipleniyorlar. Yapılan her eylemde, her etkinlikte "Şehitlerimize Devrim Sözümüz Var" şiarı haykırılıyor...

Fuat ERDOĞAN

"Fuat, Yoldaşlarının Gözlerindeki Parıldıda Yaşıyor, Savaşıyor"

Denizli'de, İstanbul Beşiktaş'ta şehit olan halk kurtuluş savaşçılarından Fuat Erdoğan'ın anmak ve katliami protesto etmek için DHKC Devrimci Halk Güçleri tarafından geçtiğimiz günlerde "Fuat Erdoğan'ın Mücadelemizde Yaşatacağız" yazılı bir pankart asıldı. Ayrıca Denizli'nin Acıpayım ilçesindeki Dedeabağ kasabasında bulunan Fuat Erdoğan'ın ailesi, Denizli, Ankara, İstanbul ve İzmir'den Dedeabağ'a giden dostları, yoldaşları tarafından Ekim ayı sonunda ziyaret edildi. Fuat Erdoğan'ın mezarı başında saygı duruşunda bulunularak yapılan anmada Fuat'ın kişiliği ve devrimci yaşamı anlatıldı. Konuşmalarda, "Fuat, çalışkanlığı, tezcaneliliği, sıcaklığı ile yoldaşlarının, dostlarının gözlerindeki parıldıda yaşamaya ve savaşmaya devam ediyor." denildi...

Ahmet ÖZTÜRK

"Türk, Kürt, Arap Bütün Halkların Kurtuluşu Devrimdedir"

Mersin'de şehit olan halk kurtuluş savaşçıları Ahmet Öztürk ve Zeynep Gültekin'i anmak için Antakya Kınkhan'da Devrimci Halk Güçleri tarafından 15 Kasım günü "Yaşasın Mersin Direnişimiz", "Türk, Kürt, Arap Bütün Halkların Kurtuluşu Devrimdedir", "Yaşasın Partimiz DHKP" yazılmalan yapıldı. Antakya'nın Kuzeytepe köyünde ise Devrimci Halk Güçleri tarafından aynı gün, "Ahmet Yoldaş Yaşıyor, DHKP/C Savaşıyor" yazılı bir pankart asıldı.

Zeynep GÜLTEKİN

Kitle örgütlenmesinin araç ve yöntemleri, ajitasyon ve propaganda çalışmalarımız sürekli kendini yenilemelidir

Demiryolu ve PTT emekçileri hizmeti durdurdu

■ Kamu emekçilerinin ulayım ve haberleşme alanındaki eylemleri etkili oluyor. PTT ve demiryolu emekçilerinin ekonomik-demokratik taleplerinin yanı sıra özelleştirme ve tasarruflaştırmaya karşı 26 Ekim'de başlattıkları eylem 21 Kasım'da yeniden boyutlandı. Ve 22 Kasım'da daha da hızlanarak on binlerce çalışanı içine aldı.

■ Emekçilere yönelik saldırıları püskürtmek, kısmi ve sendikacı hakları kazanmak için bütün çalışanlar kamu emekçilerinin sesine kulak vermeli, eylemlerini ise desteklemelidir. Emekçilerin sesini duymazlıktan gelen iktidarene geri adım attırmak için durmamalı, ırmeyi yükseltmeli, polis birliklerini aşma cesaretini göstermelidir.

ZONGULDAK AYAKTAYDI

■ Siyasi iktidardan "Ya özelleştir, ya kapat" uygulamalarına tepki gösteren Zonguldak halkı 24 Kasım'da hayatı durdurdu. Zonguldak'ta kapenkliler kapatıldı, okullarda boykot yapıldı, emekçiler ve tüm halk meydanlarda buluştu.

■ Madencilere elmek kapılan olan maden ocaklarının kapatılması istemesinin nedenini çok iyi biliyorlar. Madencilere haklarını alabilmesi, Ankara'ya ulaşabilmesi için öncelikle uzlaşmalı, san sendikacılık engelini aşmaları gerekiyor.

Yazın Sayfa 13-13'te

Savaşın acımasızlığını kavramalıyız

■ Egemen sınıflar cephesindeki acımasızlık, fiziki yok etmenin dışında, devrimcileri teslim almayı, yıldırımı, kitleleri devrimcilerden uzak tutmayı hedefler. Düşman, açtırır ki, sonuç aldıkça savaşın acımasızlığını boyutlandırarak. Devrimci bir önderliğin görevi kuşkusuz savaşı ve zafarı halka en az bedelle kazandırabilmektir. Ancak bunun yolu savaşı yumuşatmaktan, hedeflerden vazgeçmekten, uzlaşmalardan değil, acımasızlığa karşı dişe diş direnmekten, savaşı egemenlerin iktidarının yıkılmasını hızlandıracak tarzda boyutlandırmaktan geçer.

■ Savaşın acımasızlığını kavrayıp, bu acımasızlığın önümüze çıkardığı baskıları aşmışımızda, kitlelere yayılmak istenen korkuyu ve ölümlü alıttığımızı ve savaşın bize yüklediği görevleri tereddütsüz omuzladığımızda, savaş daha çok bizim inisiyatifimiz altına girecek, kitleler daha büyük bir güven ve inançla devrim savaşlarında yer alacaklardır. Ölüm oruçlarında, işkenecanelerde, kuşatmalarda yaratılan ölümlü yenmenin destanları, katledilmesi gereken yolun da megalisidir.

Yazın Sayfa 7'de

■ Devrimciler bugün ortaya koydukları mücadele çizgisiyle, halka yeni umut kapısı olmak zorundadırlar. Halk yeni arayışlar peşinde koşarken, devrimcilerin araladığı umut kapısına daha fazla ihtiyaç duymasının önemini her zamankinden daha iyi kavramak gerekiyor. Devrim yürüyüşüne yeni mevziler kazandırabilmenin olanakları her zaman olduğu gibi, bugün de fazlasıyla vardır. Üstelik partili bir sürecin getirdiği avantajlarla birlikte düşünüldüğünde, bunlar çok daha iyi bir biçimde değerlendirilebilir. Yılların mücadele birikimiyle devrimci hareket, ulusal ve uluslararası alanda büyük ve önemli değişimler yaratabilecek dinamiklere sahiptir. Devrimci politikanın statü tanımaz geleneklerinde ısrar edildiği, düzenden kopan kitleleri kazanmak için yorulmak bilmez bir fedakarlığa katlanıldığı, cesaret ve atılabilirliği daha da artırdığı noktada, ülkemizde, bulunduğumuz bölgeyi de etkileyen önemli değişimler ortaya çıkabilecektir.

■ Devrim mücadelesi, "kökünü kazıdık, bitirdik" diyenlere bu düşüncelerinde yanıldıklarını göstermekle kalmaz, devrimciler savaşta gösterdikleri kararlılıkla, savaşı yönlendiren doğru politikayla daha sağlam ve kalıcı bir zemine oturtmayı başarabilir. Devrimciler bunu gerçekleştirecek, on olumsuz koşulları aşarak geçerek mücadeleyi bugünlere taşıdılar ve halkı bu kararlarıyla etkileyerek, kendi yarınları pekeceklere yollar açtılar. Aslında devrimciler bunu başarabildikleri için, her dönem ne kadar ağır darbelerle karşılaşsalar bile ayakta kalabildiler. Halk şimdiye kadar hiçbir burjuva partisi temsilcilerinin, düzenin kurumlarının göstermediği sevgi ve saygı devrimcilerden gördü. Hak isteyen, adalet ve özgürlük peşinde koşan halk, düzenden umudunu kesmiş, devrimcilerin önderlik edebildiği noktada tepkisini açığa vurarak onların etrafına toplandı, hatta devrimcileri arar hale gelmişse, bun mücadeleden başka bir şey başaramamıştır.

Yazın Sayfa 8-10'da